

LA CHANDELLE DE MONTRÉAL

CÂNDELA

DE MONTREAL

Revistă de informații culturale – Știri din comunitatea română

Revue d'informations culturelles – Nouvelles de la communauté roumaine

Anul XI, Nr. 5

– Noiembrie – Decembrie 2007 –

32 pagini

Sumarul numărului

<i>Pastorală la Nașterea Domnului Iisus Hristos</i>	1
<i>Ion Banu – un om de excepție</i> Victor Roșca.....	1
<i>Anunțurile comunității</i>	2
<i>MESAJ</i> Traian Bănescu, Președintele României.....	3
<i>Cântec de Crăciun</i> devenit cântec popular.....	5
<i>RUGA DE CRACIUN</i> George Filip.....	5
<i>COLINDA PRIBEAGA</i> George Filip.....	5
<i>Din activitățile Scolii Duminicale a Bisericii "Buna Vestire"</i>	6
<i>Reflecție la sărbătoarea Sfântului Mucenic Ștefan</i> Prea Cucernicul Domn Radu Roșcanu,.....	9
Protopop mitrofor.....	9
Fericirea Ionut Caragea.....	10
*pe drumul de țară Ionut Caragea.....	10
*revoluția sângelui Ionut Caragea.....	10
Avem timp Octavian Paler.....	11
Parabole de l'Homme et de la Forêt Miruna Tarcău.....	12
Povestea lui Toma Stelian Paul Dăncescu.....	13
Un poet al credinței - Liviu-Florian Jianu.....	13
Salon du livre de Montréal Victor Roșca.....	14
Miruna Tarcău : "Războiul Titanilor - Alegerea lui Selenae" Ionuț Caragea.....	14
Crăciun Cristina Fialcovich – Rep. Moldova.....	15
Suggestion Daniel Manolesco.....	15
Scrisori de Craciun Dr. Mirela Baranci.....	15
INTRE Tu Si EL - FIUL Roxana Vornicu-Sturzu.....	17
Versuri din stele George Filip.....	17
Ecouri la lansarea unei cărți Eliptica de George Filip Anamaria Emilia Vasadi.....	18
SCRIIND DESPRE AMERICA – de Alex Cetățeanu Marian Barbu.....	19
O EXCURSIE DE NEUITAT Wladimir Paskievici.....	21
Creația și rostul ei – III – Nicolae Teișanu.....	22
<i>Jurnal de călătorie Vânătoare în mlaștinile Oubanqui-Giri (II)</i> ing. Alexandru Sandu.....	25
Mémoire à la Commission Bouchard - Taylor Mme Monica Matte Présidente, Mouvement de Solidarité Québec-Roumanie.....	28
Les conditions de vie des aînés Mme Monica Matte Présidente, Mouvement de Solidarité Québec-Roumanie.....	29
<i>18 ani de la revoluția furată (Sfârșitul iluziilor)</i>	30
<i>Mesaj la o sărbătorire</i> Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.....	32

Cuvântul Părintelui Paroh Liviu Alexandrescu, de la Biserica „Buna Vestire”

Pastorală la Nașterea Domnului Iisus Hristos

„Hristos Se naște, măriți-L! / Hristos din ceruri, întâmpinați-L! / Hristos pe pământ, înălțați-vă, / Cântați Domnului tot pământul!”

Iubiti credincioși!

Intre toate sarbatorile crestine, nu este alta bucurie mai mare decat Praznicul Nasterii Domnului, numita si „mama sarbatorilor crestine”, aducandu-ne aminte ca Dumnezeu S-a coborat printre noi, muritorii: „Sa se nasca si sa creasca, sa ne mantuiasca”

Praznicul Nasterii Domnului este praznicul bunatatii si iubirii Lui Dumnezeu, caci acum a hotarat sa trimita pe Fiul Sau in lume, sa stearga pacatele, care separau oamenii de Dumnezeu.

continuare în pag. 3

File de istorie

Ion Banu

– un om de excepție Victor Roșca

„Cel care cucerește pe altul este tare, cel care se cucerește pe sine este puternic.

Fericirea adevărată n-o are, nu poate s-o aibă decât cel care o dă. Și ca s-o dai nu e nevoie decât s-o ai. Și, ca s-o ai, trebuie să începi s-o dai” (Reflecții - Ion Banu)

Ion Banu este unul dintre puținii oameni pe care i-am cunoscut și care s-a cucerit pe sine. Invalid de război de la vârsta de 21 de ani, el a purtat în oasele unui șold un glonț ce îi strâmbase șira spinării. Pe lângă faptul că își cucerise trupul suferind, stăpânindu-l cu multă voință, el își cucerise și spiritul făcând din el un izvor de înțelepciune. Care din cititorii Candelei de Montreal n-a gustat din sfaturile „reflecțiilor” sale, scrise și publicate în fiecare număr al revistei din ultimii șase ani? Ion Banu a fost un temerar care și-a convertit suferința în înțelepciune și care a revărsat-o apoi cu multă dăruire în toate scrierile sale. Și ce este mai important, el a știut să fie fericit, depășindu-și inconvenientele infirmității, găsiindu-și preocupări care la 84 de ani nu sunt la îndemâna oricui: citea ziare și reviste pe internet, scria, participa la un concurs de șah pe internet etc.

Pentru a înțelege de ce a fost un om excepțional, iată viața lui:

S-a născut la 8 iulie 1923 în satul Toporașul, comuna Jiția, județul Vrancea, din părinți țărani munteni, al doisprezecelea copil.

continuare în pag. 4

Mesaj de la Președintele României Traian Bănescu

Cititi în pagina 3

Anunțurile comunității

pagină realizată de Victor Rosca

NOTĂ: Toate activitățile care se desfășoară la Complexul Parohial „Pr. Petre Popescu” sunt suportate financiar de Biserica Ortodoxă Română „Buna Vestire” din Montreal, proprietara imobilului

Biblioteca „Mihai Eminescu” a Bisericii „Buna Vestire”

Este deschisă în fiecare marți și joi între orele 11:00 - 13:00 și duminică între orele 12:30 - 13:30.

NOTA: Biblioteca dispune de 20.000 de volume dintre care circa 5000 în limba română și circa 15000 în limbile franceză și engleză.

Vă rugăm să donați bibliotecii cărți în limba română. Donatorii le pot aduce duminica la Biserică sau la bibliotecă, când biblioteca este deschisă. Mulțumim donatorilor.

Bibliotecar: d-na Maria Oana.

Școala duminicală pentru copii a Bisericii Buna Vestire

Noul program al școlii este de la ora 11:00 la ora 12:00. Cursurile se țin în Clădirea Socială „Pr. Petre Popescu” și se predau în patru clase:

- clasa 3 - 4 ani,
- clasa 5 - 6 ani,
- clasa 7 - 8 ani și
- clasa 9 - 12 ani.

Scopul școlii duminicale este formarea micului creștin. Se transmite copiilor iubirea de semenii, generozitatea, respectul față de părinți. Copiii sunt pregătiți să devină oameni de caracter, integri, harnici spre bucuria părinților. Pe lângă religie, copiii învață obiceiurile creștine ale sărbătorilor românești. Lecțiile se predau în limbile română, franceză și engleză.

Copiii sunt aduși în clase de către părinți și predați profesoarelor în fiecare duminică la ora 11.

Anunț

Începând din luna octombrie 2007, în cadrul școlii s-a organizat un curs de pictură pe sticlă predat de pr. diacon Vasile Trif.

Întâlniri ale persoanelor în vârstă la bibliotecă

Întâlnirile se vor desfășura joi, în bibliotecă, iar în zilele reci, într-una din clasele școlii duminicale, între orele 11:00 - 13:00.

Anunț pentru noii veniți DONAȚII

Biserica Buna Vestire are rezervată o încăpere la Casa Română unde sunt depozitate donațiile dumneavoastră în haine, mobilă și orice alte bunuri gospodărești în folosul noilor emigranți. Aceștia le pot ridica gratuit, duminica, imediat după slujba religioasă sau în zilele când biblioteca este deschisă.

Vă rugăm să oferiți cu dărnicie din prisosul dumneavoastră. Toate lucrurile trebuie să fie curate și în stare bună.

Vă mulțumim.

ANUNȚURI

Să ne cunoaștem profesioniștii din comunitate

Me CEZAR CATALIN MIHAI

Avocat

5022, chemin de la Côte-des-Neiges, Bureau 3,
Montreal (Q uebec) H3V 1G6
Tél: 514-341-5330

- 1) Imigrație
- 2) Drept matrimonial (separari, divorțuri, garda copiilor, pensii alimentare, litigii testamentare, homologari testamentare etc.)
- 3) Drept imobiliar (vicii ascunse, vicii de concepție ori de construcție imobiliară ori viciu de sol; recuperarea comisiunilor datorate agenților imobiliari)
- 4) Regie de logement

Me CAROLINA CERNICA

Notar

507, Place d'Arms, Bureau 1300
Montreal (Q uebec) H2Y 2W8
Tel. 514-282-1287
Fax : 514-282-1109

e-mail : carolina.cernica@notarius.net

Acte de ipotecă, de cumpărare-vânzare, contracte de căsătorie, testamente, mandate de inapținutudine, procuri generale și speciale, dezbateri de succesiuni, etc.

MONICA OALA

Psychologue

Educatrice Certificată en Vie

Familiale

(M.A., O.P.Q., A.F.L.E.G.)

384 Ch. Bord-du-lac,
Dorval, Q uebec, H9S 2A6
Tél. : 514-636-8860

MIHAELA IVAN

Centre de beauté (esthétique)

831 Rockland, suite 110 (coin Van Horn)
Outremont, Q uebec, H2V 2Z8
Tél : 514-771-7703

VIOLETA RUXANDU

Agent immobilier affilié

Cell : 514-567-4619
Tél : 514-856-4444, poste 454
Télé. : 450-736-1113
violeta@ruxandu.com

Calendarul evenimentelor comunitare din luna decembrie

- Duminică 9 decembrie orele 13:00 – Banchetul de Sf. Nicolae
- Duminică 16 decembrie orele 13:00 – Serbarea pomului de Crăciun
- Vineri 21 decembrie orele 19:00 – Concert de colinde – Corul bisericii

Calendarul sărbătorilor religioase

- Joi 6 decembrie – Sf. Ierarh Nicolae
- Marți 25 decembrie – Nașterea Domnului
- Miercuri 26 decembrie – Soborul Maicii Domnului
- Joi 27 decembrie – Sf. Mucenic Arhidiacon Ștefan
- Marți 1 ianuarie – Sf. Vasile cel Mare
- Duminică 6 ianuarie – Botezul Domnului
- Luni 7 ianuarie – Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și înaintemergătorul Domnului

NOTE:

- Toți cei care doresc sfințirea casei de Bobotează sunt rugați să-și lase adresa și numărul de telefon la standul de lumânări. Începând din 6 ianuarie după-amiază, preotul vă va contacta pentru stabilirea datei și a orei sfințirii.
- Adresa Bisericii „Buna Vestire” și a preotului paroh Liviu Alexandru:
 - 8080 Christophe Colomb
 - Montreal, Qc, H2R 2S9
 - Tel: 514-274-2181 (lăsați mesaj)

Programul Slujbelor religioase

În fiecare duminică și în zilele de sărbătoare marcate cu roșu în calendarul creștin:

- Orele 9:30 – Utrenia
- Orele 10:30 – Sfânta Liturghie

În fiecare vineri la orele 17:00 se oficiază Slujba Acatistului și Taina Spovedaniei

Abonamente

Vă rugăm să vă abonați la revista Candela pentru anul 2008. Costul anual este de 20\$.

Candela de Montreal se poate citi pe internet la adresele:

<http://pages.infinit.net/romanblt/> sau

<http://www.bunavestire.ca/RO/revista.htm> (butonul Candela)

Adresa internet poate fi găsită folosind căutătorul internet Google: „candela de montreal”

Anunț

LANSARE DE CARTE

Duminică 27 ianuarie orele 12:45 (imediat după slujba din biserică) va avea loc în Sala parohială „pr. Petre Popescu” a complexului „Buna Vestire” lansarea romanului

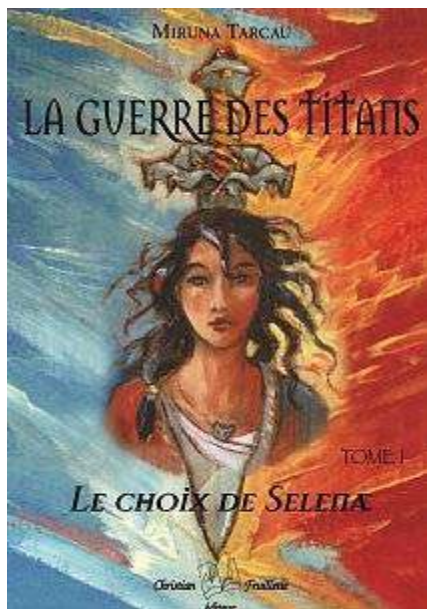
**„La Guerre des Titans,
le choix de Selenae”**

scris de Miruna Tarcău,
elevă în anul I la Colegiul Stanislas.

(Miruna a început să scrie la vârsta de 11 ani și a publicat prima carte,

„L' Ile du Diable”, un roman polițist,
anul trecut, la numai 16 ani.)

Rugăm pe iubitorii de carte și pe părinți să susțină acest important eveniment. Pentru copii este un bun exemplu și un prilej să își înțeleagă puterea, când își pun ambiția și pasiunea la lucru. Exprimarea prin scris rămâne cel mai puternic mijloc pentru formarea unei gândiri solide, organizate, cu roade pentru toată viața.

**Pastorală la Nașterea
Domnului Iisus Hristos**

urmare din pag. 1

Iubirea e cea care Il coboara pe Dumnezeu pe pamant si-l face om si tot iubirea e cea care-l indumezeieste pe om.

Sfântul Vasile Cel Mare spune: „Din cate a făcut Dumnezeu in cer si pe pamant, nici o minune nu este mai mare ca aceasta, ca Dumnezeu sa Se intrupeze si sa Se faca om, Sa Se pogoare din ceruri, din mărirea Sa”.

Domnul Hristos Se va cobori in fiecare dintre noi, va incalzi si va curati sufletele noastre, apoi va aseza darurile Sale pline de dragoste si pace, blândete, umilinta, rabdarea în încercari, ca sa putem deveni, „ temple ale Duhului Sfânt”.

Nasterea Domnului trebuie întâmpinata cu fapte bune, cu milostenie, cu gânduri de pace si iubire de semenii. Fiecare om devine acum o pestera a Betleemului, unde poate sa se aseze Fiul Lui Dumnezeu, adus de Maica Domnului, iar sufletele curate vor fi scutecele în care-L vom primi : „Nu mai plange Maica mea/ Scutecele noi ti-om da/ Prea Curata/ Pruncul Sfânt a-L infasa”.

Iubiti credinciosi!

Acum, ca si atunci, acelasi Hristos sta la usa inimii fiecaruia dintre noi si asteapta sa o deschidem, sa o curatam si sa devina „Imparatia cerurilor in noi” (Luca 17,21). Dumnezeu este oaspetele ceresc ce se sălăsluiește între noi si aduce cu El pacea și fericirea de sus, pe care Il invitam sa intre si sa ramana cu noi: „ Si noi, Doamne, ne-am sculat/ Colibile am curatat/ Uși, ferestre, toate-s noi/Doamne intra si la noi!” (Vasile Voiculescu).

Din nou Praznicul Nasterii Domnului ne aduce colindatorii la fereastra sufletului nostru, care ne vestesc ca Domnul Iisus a coborat pe pamantul nostru pacatos, iar la plecarea ne-a spus : „ Acum te las, fii sanatos,/ Si vesel de Craciun/ Dar nu uita, cand esti voios,/ Crestine sa fii bun”.

Cu prilejul Sfintelor noastre Sarbatori ale Craciunului, Anului Nou - 2008 si Bobotezei, rugam pe Bunul Dumnezeu sa va daruiasca sanatate, pace si impliniri duhovnicesti, iar noi va uram: „ Sarbatori fericite !” si „La multi ani!”.

MESAJ

Traian Băsescu,
Președintele României

Buna ziua,

Va multumesc pentru mesaj, dar si pentru sustinerea pe care mi-ati acordat-o constant si fara rezerve in cursul anului care se incheie. Permeteti-mi sa va urez sarbatori fericite alaturi de familie iar noul an sa va aduca indeplinirea tuturor dorintelor.

Daca nu va cer pre mult, va rog sa transmiteti românilor din comunitatea de la Montreal cele mai bune gânduri .

La multi ani,

Cu simpatie si respect, Traian Basescu

Răspuns la urărilor trimise de Alex Cetateanu, Președintele Uniunii scriitorilor români din Canada:

Stimate domnule Presedinte,

Va rog sa-mi permiteti sa va urez multa sanatate, putere de munca si cele mai mari realizari si impliniri in anul 2008!

Nu am indraznit sa va deranjez dupa ce am avut placerea de a va asculta la Montreal, cu ocazia mitingului pe care l-am realizat in sprijinul cauzei nobile de a sprijini firava democratie din Romania impotriva uzurpatorilor. Ba chiar si acum, am teama sa nu va rapesc prea multe minute din timpul dumneavoastra extrem de pretios. Stiu ca minunata doamna Elena Udrea, pe care am avut marea placere sa o intalnesc la Bucuresti v-a transmis gandurile mele bune si revista Destine, a Asociatiei Scriitorilor Romani din Canada in care vi s-a dedicat un poem cu surprinzatoare premonitie. Recent, am avut placerea de a intalni la Montreal pe domnul consilier Cristian Preda, care speram ca v-a transmis ca va asteptam cu drag in tara "frunzei de artar" unde ne-a dus destinul.

Am fost si vom ramane fermi alaturi de dumneavoastra in incercarile prin care am trecut si inca vom mai avea de trecut, dar sigur - vom invinge.

LA MULTI ANI !

Cu deosebita stima si admiratie

Ion Banu – un om de excepție

urmare din pag. 1

La vârsta de 17 ani, când a început al Doilea Război Mondial, se înrolează voluntar în armată. După ce își încheie perioada de instrucție, la Timișoara, este încadrat în rândul ostașilor combatanți. Participă la luptele dinainte și de după armistițiu.

Inteligent, în frunte la orice acțiune militară, urcă repede la gradul de subofițer. Se angajează în armata activă.

În luptele de după 23 august 1944, date la București cu Comandamentul militar german, este împușcat în sold, lângă șira spinării. Întrucât extragerea glonțului i-ar fi pus viața în pericol, la sfatul doctorilor, alege să-l poarte în corp întreaga viață.

După perioada de recuperare, rămâne în continuare în armată ca subofițer într-o unitate de intendență.

Om cu gândirea normală, ce n-a putut suporta minciuna, mistificarea

adevărului, intră în conflict cu autoritățile politice comuniste. În toamna anului 1959 este arestat și, după opt luni de anchetă însoțită de chinuri fizice și psihice, este condamnat de Tribunalul militar la 8 ani de închisoare și confiscarea averii pentru „delict de uneltire împotriva ordinii sociale” comuniste.

Fiul lui, Eugen, își amintește încă și azi cu emoție de „seara în care Securitatea a venit să-l aresteze pe tata. Deși în vârstă de numai cinci ani, am înțeles imediat că este vorba de ceva grav, pentru că mama ne-a scos din casă pe fratele meu în vârstă de 13 ani și pe mine, chiar dacă era deja noapte. Îmi amintesc de perioada aceea când trăiam, în casă, cu ușile de la și fönier sigilate de Securitate.”

În închisoare, felul lui de a fi activ l-a ajutat să-și structureze o cultură de la marii intelectuali închiși alături de el, cultură care, afară, se realizează în patru ani de facultate. Tot în pușcărie învață meseria de sudor.

În anul 1964, când s-au deschis porțile temnițelor pentru deținuții politici cu pedepse

peste 5 ani, a fost eliberat printr-un decret de grațiere nominală.

Întors acasă, își găsește de lucru ca sudor într-un atelier de reparații auto. Fire practică, inteligent și perseverent, învață foarte repede secretele meseriei de mecanic auto. În scurt timp ajunge „cel mai căutat mecanic” și Șef adjunct de unitate.

„Optimist, îndrăgostit de poezie și de muzică bună, spiritual și cult”, spune fiul său, Ion a știut întotdeauna să se înconjoare de oameni de valoare, care, la rândul lor, l-au iubit și apreciat.

Nepotolit, inventiv, în anul 1970, în paralel cu lucrul, își organizează un mic atelier acasă. Aici execută anumite piese mecanice, necesare

atelierelor de mobilă, pe care le valorifică prin cooperativa în care lucra. Într-o zi însă, i s-a cerut să înceteze activitatea de la domiciliu.

Motivul? Secretarul de partid al unității i-a comunicat că „trebuie să închidă afacerea pentru că se fac prea mulți bani.”

În decembrie 1989, la 66 de ani,

însuflețit de evenimentele pe care le aștepta de 45 de ani, ia parte activă la revoluție. A fost recunoscut și onorat cu titlul de „revoluționar”. După 1990, pensionar, veteran de război, fost deținut politic, Ion Banu se implică în cadrul Asociației foștilor veterani de război.

În anul 2000, când guvernul român și-a îndreptat privirile spre „chinuții soții”, având în vedere viața lui plină de fapte mari, a fost înaintat la gradul de colonel în rezervă.

În anul 2001, cei doi fi părăsesc România, unul stabilindu-se în Statele Unite și celălalt în Canada, la Montreal. Cu greu, la 78 de ani, se hotărăște să-și urmeze copiii și se stabilește la fiul său Eugen,

în l' Ile Bizard.

Aici, pentru Ion Banu începe o nouă viață căreia i se adaptează ca un tânăr. În primul rând, învață mânăuira calculatorului, care îi deschide noi orizonturi. Prin internet rămâne mai departe conectat cu țara, cu prietenii, cu presa și televiziunea română.

La Montreal se alătură comunității române din jurul Bisericii Buna Vestire. Aici află de existența revistei literare Candela de Montreal. Contactându-mă, se alătură colectivului de redacție și devine unul din colaboratorii fideli ai revistei. Încă de la prima corespondență, inaugurează rubrica reflecției, pe care o va susține număr de număr.

La 19 august 2007, suferă un accident vascular-cerebral. Internat de urgență, după o luptă dramatică, supraviețuiește atacului, dar numai pentru opt zile. La 12 octombrie 2007, la vârsta de 84 de ani, viața pământeană a lui Ion Banu s-a stins, dar învățăturile lui au rămas:

„E cap de an. Sărbătorile vin și trec, încercându-ne de mai multă lumină. E minunat să petreci împreună cu familia ta, să le faci bucurii celor dragi. E divin să dăruiești. Acum poate mai mult ca oricând, ne manifestăm cu tot ce e mai bun în noi. Să extindem această stare și asupra celor nefericiți. Să trăim mulțumirea darului împărțit cu cei ce nu cunosc bucuria sărbătorilor.” Ion Banu era primul care își puneia sfaturile în practică.

Dumnezeu să-l odihnească.

Cântec de Crăciun

devinit cântec popular

Din an in an sosesc mereu,
La geam cu Mos Craciun,
Eger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei strabun.
Eger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei strabun.

Azi cu stramosii cant in cor,
Colindul sfant si bun.
Tot "Mos" era si-n vremea lor,
Batranul Mos Craciun.
Tot "Mos" era si-n vremea lor,
Batranul Mos Craciun.

E sarbatoare si e joc,
In casa ta acum.
Dar sunt bordeie fara foc
Si maine-i Mos Craciun.
Dar sunt bordeie fara foc
Si maine-i Mos Craciun.

Acum te las, fii sanatos,
Si vesel de Craciun.
Dar nu uita, cand esti voios
Romane, sa fii bun!

RUGA DE CRACIUN

George Filip

Spre Craciun ma-nchin a rugaciune.
Stoluri mari de ingeri ma-nconjoara.
Simt in suflet jerbe de minune
Si devin copil - a cata oara...
La un sfarc de sfanta lumanare
Ma-ntalnesc cu cerul si cu sfintii
Si le cant un psalm intru iertare :
Doamne-Mare, nu-mi lua parintii !
Si copil smerit - a cata oara...
De Craciun sorb jerbe de minune.
Coruri mari de ingeri ma-nconjoara :
Doamne - si ma-ndoi la rugaciune.
Sfantul-Duh mi se coboara-n frunte,
Mesager din taina vesniciei;
Doamne, rastignit pe sfantul munte,
Nu-mi lua nevasta si copiii !
Daca vreun gand trist Ti se nazare,
Cand ma vezi ca printre semeni
sanger

Invocand o stea ce nu-mi rasare,
Ia-mi iubita si topeste-o-n inger !
Sunt pastorul viselor rebele
Prin pustii cu flori fara stamine
Si de crezi ca-s sterp de menestrele
Doamne, ia-ma-n ceruri si pe mine
De ma vezi sleit de oboseala
Dus sa ma inchin in Galileea
Doamne-ti cer smerit si cu sfiala
Sa nu-mi iei nici calul, nici femeia.
Iarta-ma in zi de sarbatoare
Ca Tu poti sa le-implinest pe toate.
Vreau sa cant colindele de-ardoare;
Iarta-ma, marite Imparate !

COLINDA PRIBEAGA

George Filip

Departa, in Carpati ne este casa,
Intre albastrul Marii si-ntre nori;
De ce ne-ai blestemat cu doruri,
Doamne
Si ne-ai facut peribegi - colindatori?

O, Doamne... Dumnezeule cel mare,
Cu biciul si-alta data ne-ai lovit
Dar Tara noastra n-am lasat-o prada
Si demni, pamantul sacru l-am iubit.

Acasa ne-a ramas doar amintirea,
In fiecare val sau bob de grau
Si nu uitam cum ne iubeam in taina
Si puri si vinovati - langa parau.

E toata viata noastra o colinda
Ce o rostim straini, romani pribegi.
Colinda ne e ingeru-alinarii;
Copii, parinti, batrane sau mosnegi.

De ce ne-ai prigonit de-acasa,
Doamne ?
Mai bine ne bateai cu buba rea
Si umiliti, Ti-am fi clatit camasa
In lacrima prelinasa dintr-o stea.

In staulele noastre prea sarace
Hristos venea din marele Ajun
Si paine si vin rosu scotea maica,
Asa faceam de fiece Craciun.

Pe Prunc il botezam printre cavale,
Pe Maica-Preacurata o cantam.
Vestirea o duceam din poarta-n
poarta
Si colindam cat Tara - colindam...

Faca-se-n voia Ta robia noastra.
Noi sfinti am fost prin gurile de rai
Dar poate c-am facut pacate grele,
Altfel, preamilostive, ne iertai.

Azi colindam cu lacrimi in pahare.
Painea e calda si-are gust amar.
O arca suntem, cu catarge frante
Si navigam prin marele calvar.

Dar colindam, deschideti poarta
mare !
Colindatorii-s obositi de drum :
- Bine-ati venit...serviti cate-o rachie
Ca mamaliga o-nvartesc acum.

- Carnatii-s buni, cum i-ai facut
mamuca?
- Cu destele, ca-n obicei roman.
- Dar vinul rozaliu, de tamai oasa ?
- Asta-ntrebati, va rog, pe cel
batran...

Cand scriu poemul ma gandesc la
maica
Si-mi curge cate-o lacrima de dor.
Si scriu - si plang, iar ea aude-n
ceruri
Ca-i vin colindatorii - in pridvor.

Si colindam si se inceinge jocul
Ca pe o batatura din Carpati
Iar noaptea sfanta ne aduce-aminte
Ca intru Domnul - Sfant noi suntem
frati

A doua zi pornim spre patru vanturi.
Cu mintea si cu bratele trudem
Si suntem demni si demnitatea
noastra
Ne-ajuta sa urcam in velerim.

Dar viermele tristetii, din meninge
Ne roade-n suflet dorurile mari
Si - pui de daci, ne stingem
intristarea
In vinul excitat de lautari.

...Departa, in Carpati ne este Tara,
Intre albastrul Marii si-ntre nori.
De ce ne-ai blestemat cu doruri,
Doamne
Si ne-ai facut pribegi-colindatori ?

Din activitatile Scolii Duminicale a Bisericii "Buna Vestire"

Sfânta noastră Biserică a parcurs în cursul anului mai multe zile de sâmbătoare, în care se pomenesc fapte din viața Mântuitorului, a Maicii Domnului sau a unor sfinți. Una dintre cele mai de seamă sărbători închinată sfinților este și ziua închinată Sfântului Ierarh Nicolae din Mira Lichiei. Școala Duminicală a Bisericii Buna Vestire a marcat această sărbătoare printr-o serbare. Pregătirile au început din timp pentru ca totul să iasă cât mai bine. În aceeași zi copiii au fost împărțiti și au cântat în biserică câteva cântece religioase alături de corala Petre Popescu, corala Bisericii. Cu sfîntenie au rostit și Tatal Nostru.

Serbara a avut loc în sala parohială "Preot Dr. Petre Popescu", sala care pe an ce trece pare mai neîncapătoare datorită numărului mare de invitați și de copii veniți la fiecare sărbătoare. Copiii ajutați de cadrele didactice și de părinți au susținut un program artistic. Fotografii au fost făcute de Leona Mozes (l.mozes@videotron.ca). Doi copii au prezentat programul: Teodora Cotrigasanu și Teodora Manea. Teodora Leustean a cântat la pian « Timid little heart » de Robert Fuchs și « Vals » de Johannes Brahms.

Stefania Turlea -vioara, Veronica Jora -vioara și Irina Alexandrescu - pian au cântat melodiile « Jolly Old St. Nicolas » și « Doi cu doi », iar copiii de la clasele mici au dansat pe ritmul acestor melodii. În prezentarea serbarii, Școala Duminicală a urat familiei Preotului Alexandrescu, la un an de la sosirea lor în mijlocul nostru, multă sănătate și împliniri duhovnicești. În încheierea serbarii copiii împreună cu părinții au cântat și au dansat « Hora Unirii ».

Mulumim lui Dumnezeu pentru tot ce face pentru noi, pentru biserică și comunitatea noastră. Totodată mulțumim părinților și profesorilor pentru osteneala lor și invităm toți copiii să participe la cursurile Școlii noastre. Împreună vom descoperi tainele sfintei noastre credințe ortodoxe și tradițiile noastre românești. În fiecare duminică începând în 13 ianuarie, de la ora 11.00 până la ora 12.00, Școala Duminicală va aștepta. Va dorim din tot sufletul un An Nou bun, multă pace, sănătate, credință și multe împliniri duhovnicești.

« LA MULTI ANI! »

Text redactat de Preoteasa Elisabeta Manea în colaborare cu cadrele didactice ale Școlii Duminicale, Biserică Buna Vestire, Montreal: Preoteasa Claudia Alexandrescu, Adriana Bata, Claudia Boldea, Dan Chira, Marie-Christine Florea, Daniela Folea, Natalia Leahu, Preoteasa Elisabeta Manea, Anne Navin, Alexandra Pac-Urar, Anca Pacurar, Corinne Salamis, Luciana Savulescu, Rodica Turlea, Anica Vidal.

Îndrumarea religioasă: Preotul Paroh Liviu Alexandrescu, Preotul Ioan Cotrigasanu, Preotul Adrian Manea și Parintele Diacon Vasile Trif.

Copii în biserică de Sfântul Nicolae

Din activitatile Scolii Duminicale a Bisericii "Buna Vestire"

Sfânta împărtășanie

Anafora

Binecuvântarea

Din activitatile Scolii Duminicale a Bisericii "Buna Vestire"

Prezentarea programului

Interpretări muzicale

Dansul copiilor

Reflecție la sărbătoarea Sfântului Mucenic Ștefan Prea Cucernicul Domn Radu Roșcanu, Protopop mitrofor

Azi, în a treia zi de Crăciun, Sfânta Biserica ortodoxă sărbătorește pe Sfântul apostol, Întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan.

Prin el, Sfânta Biserică ne pune dinaintea modelul credinței creștine trăite eroic.

Despre dânsul, citim în Faptele apostolilor (6-8):

“Și Ștefan fiind plin de credință, și de putere, făcea minuni și semne mari în popor”.

Să aflăm dar învățământul de viață și credință al Sfântului Ștefan. Pentru aceasta, să ne punem în contextul istoric al formării Bisericii creștine.

La originea Bisericii creștine înființată de Sfinții Apostoli după învățătura și puterea Mântuitorului, stă un fapt extraordinar, fondator: pogorârea Duhului Sfânt asupra lor. După zece zile de la înălțarea Mântuitorului la ceruri, la sărbătoarea Cincizecimii, Apostolii se aflau cu toții în același loc și s-a pogorât puterea Duhului Sfânt asupra lor în formă de limbi de foc și le-a dăruit puteri și haruri supranaturale pentru îndeplinirea misiunii lor dumnezeiești în lume.

În urma acestui eveniment fondator, Sfântul apostol Petru a ținut mulțimii de iudei și prozeliti o cuvântare la Ierusalim binevestindu-le că Iisus Nazarineanul cunoscut de ei, pe care ei l-au ucis, a înviat, s-a înălțat la cer și a împlinit făgăduința primită de la Tatăl de a revărsa asupra lor Duhul Sfânt. Prin Hristos Iisus s-au împlinit profețiile mesianice. Iar ei, auzind și crezând acestea, au primit botezul în ziua aceea – ca la trei mii de suflete.

Astfel a luat ființă, la Ierusalim, prima Biserică creștină din iudei și prozeliti din Palestina care, împrăștiindu-se stăruiau în învățătura apostolică și în frângerea pâinii în casă. Un suflu nou de pietate îi uea, și de dragoste vie frățască.

Credincioșii primei Biserici creștine au reușit să realizeze benevol și parțial comunitatea bunurilor, într'adevăr ei puneau totul în comun iar cei ce posedau bunuri le vindeau și le împărțeau tuturor după nevoie.

Astfel levitul din Cipru, Barnaba, și-a vândut țarina și a depus banii la picioarele Apostolilor.

Apostolii predicau îndeosebi în templu, cuvântul lor era întărit prin minuni și numărul creștinilor sporea zilnic.

Succesul apostolilor i-a speriat pe conducătorii iudei; credincioșii au sporit la cinci mii.

Apostolii sunt arestați, aduși în fața Sinedriului și cercetați, dar ei continuă să predice neînfricați, sunt arestați din nou și numai mijlocirea rabinului Gamaliel îi scapă de la moarte.

Creșterea numărului credincioșilor a creat unele greutăți în viața primei Biserici creștine, acea din Ierusalim. Iudeii eliniști se plâneau că văduvele lor sunt trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor.

La propunerea Apostolilor s-au ales șapte bărbați înțelepți și plini de Duh sfânt, care să supravegheze și să asigure buna rânduială la agape, ei se numeau diaconi. Primul dintre diaconi a fost Sântul Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh sfânt. Apostolii s-au rugat pentru ei și și-au pus mâinile asupra lor. Ei serveau nu numai la agape, ci formau o nouă treaptă ierarhică prin hirotonire. Aveau libertatea să predice și să boteze. Ei au devenit primii slujitori ai Apostolilor. Mai târziu Apostolii au hirotonit pe episcopi și preoți.

Primul arhidiacon Ștefan, vorbind cu mult curaj iudeilor despre noua credință și-a atras ura unor iudei din diaspora care l-au acuzat de blasfemie contra lui Dumnezeu și de călcare a legii lui Moisi și l-au dus spre judecată în fața Sinedriului. Aici, Ștefan ține o amplă cuvântare în care face istoria poporului iudeu scoțând din profeți și din evenimentele Vechiului Testament că Iisus Hristos este Mesia cel așteptat și că iudeii se fac vinovați deuciderea Lui. Îndată Ștefan a fost scos din cetate și ucis cu pietre.

Icoana sfântului mucenic se reprezintă în iconografia bizantină sub chipul unui tânăr ținând în mână un bolovan – o piatră – alte pietre formând o mică colină sub dânsul, simbolizând apropierea sa de cer. În colțul icoanei îl vedem ghiciți pe cine? – Pe cel care va deveni Apostolul neamurilor, Pavel, în postura de paznic al veșmintelor omorâtorilor și bucurându-se deuciderea lui Ștefan.

Sfântul Ștefan este primul martir al Bisericii creștine, iaruciderea lui marchează primul conflict doctrinar dintre creștinism și iudaism.

Iubiți credincioși,

Unii dintre noi am trăit clipe de restricte, și de amărăciune, de disperare și de dezamăgire. Unii ne răsplătesc binele făcut lor, cu răul. Unii nu pot parcă să uite binele ce le-ai făcut și te urgisesc în mod paradoxal pentru aceasta.

Ce vedem deci în acel moment precis?

O ceată de oameni, năvălind asupra acestui tânăr blajin, inspirat, care nu caută să fugă, nici să se apere, nici să strige după ajutorul cuiva.

Acuzatorii cei răi l-au scos afară din cetate. L-au izolat de ai săi, de cei cărora le vorbise cuvântul lui Hristos, pe care îi ajutase, îi hrănise, le făcuse dreptate. Ștefan a fost însingurat de ai săi. Pe fața sa, ce cetim noi? Nu durere, nu amărăciunea morții, ci împăcarea, liniștea. Ochii săi buni, inima sa caldă, credința lui fierbinte, dragostea lui erau toate îndreptate către cer.

O ploaie ucigașă de pietre și bolovăniș s'a abătut asupra tânărului arhidiacon. Cu toții, ucigașii săi s-au năpustit furioși asupra lui care era fără apărare.

Să ne punem întrebarea :

Ce a gresit într'adevăr Ștefan pentru a vedea asmuțită mulțimea ucigașă asupra lui?

Ștefan, ca diacon, a împărțit cu echitate mare, milosteniile la văduve și la orfani.

Ștefan, cu putere de convingere, a propovăduit pe Hristos, mănânat năvalnic de credința sa neabătută și de Duhul Sfânt.

Ștefan a făcut minuni, la fel ca și Hristos și Sfinții Apostoli.

Iată faptele lui, iată pentru ce a fost osândit: propovăduirea adevărului, a iubirii, a iertării tuturor.

Ținta ucigașilor lui Ștefan era de-acum capul victimei. Fața sa și hainele lui au devenit izvoare de sânge de martir. Mulțimea pietrelor azvârlite cu furie a devenit, în mod paradoxal, pentru Ștefan, scara de urcare către cerul promis nouă.

Ștefan și-a înălțat apoi privirea spre cer și l-a văzut pe Iisus stând de-a dreapta Tatălui. Și, el s'a rugat : Doamne, Iisuse Hristoase, primește duhul meu.

Apoi, fără de putere, s'a prăbușit în genunchi.

I-a mai privit odată pe ucigași, și s-a rugat :

Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta » .

Rugăciunea era rostită pentru ucigașii săi...

Sfântul mucenic Ștefan a biruit pe vrăjmasii săi, nu prin ură, nici prin gând rău, ci prin răbdare, bunătate, iertare și rugăciune fierbinte.

Iubiților,

Ceea ce a făcut din Ștefan primul martir creștin, este în mod esențial faptul iertării. El i-a iertat pe ucigașii săi. A urmat întru totul exemplul Mântuitorului.

Dar, celălalt prezent laucidere, cel ce va deveni apostolul neamurilor, a aprobat martiriul lui Ștefan, așa după cum singur ne-a mărturisit-o.

Am putea gândi că prima sămânță a conversiunii lui Pavel a fost sădită în inima acestuia nu pe drumul Damascului, ci mai degrabă în ziua lapidării lui Ștefan.

Astfel, a început să se înfăptuiască, într'un fel eminent, ceea ce se va spune mai târziu :

Sângele martirilor

E sămânța creștinilor.

Să-l cinstim dar, să-l venerăm pe acest erou al credinței creștine și să-i urmăm exemplul luminos.

Cu icoana Sfântului martir arhidiacon, apostol și evanghelizator Ștefan, în inimile noastre, să-L rugăm pe Dumnezeu să putem și noi zice, atunci când ne va veni vremea:

Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu.

Amin.

Fericirea Ionut Caragea

Fericirea este un concept atât de relativ.

M-a fascinat ce spunea Freud: "Fericirea este visul unui copil realizat la vârsta adultă". Numai că adulți fiind, am uitat să mai visăm, am uitat să fim copii. Am devenit contabili, economiști, psihologi, doctori în dragoste, dar am uitat să fim și copii. De aceea suntem indiferenți, reci. De fapt nu căutăm fericirea, căutăm doar un concept utopic, o definiție din dicționar. Suntem pragmatici. Nu ne mai permitem să fim fericți, nu mai avem timp. Trebuie să rămânem echilibrați, cât mai insensibili, dacă se poate - invulnerabili. Asta ne va face mai puternici?

Sunt dușmanul acestui gen de gândire. Nu reprezintă decât atitudinea unor lași ce fug de încercările inerente care apar în viață atunci când iubești. Sunt un extremist al iubirii. Prefer să sufăr decât să nu-mi pese, prefer să mă doară decât să simt plăcere fără sentiment. Prefer să iubesc decât să pretind că iubesc, să mă prefac că iubesc, să mă amănesc că iubesc. Prefer să scriu și să urlu întregii lumi că exist și iubesc.

Detest oamenii care spun: țin mult la tine! Sunt niște ipocriți.

Le este frică să iubească. Le este frică să se dăruiască cu adevărat.

Sunt prea preocupați de orgoliul lor, de persoana lor. De fapt se simt atât de bine, nu sunt deranjați de nimic, nu vor suferi deloc în caz de nu merge ceva pentru că nu se vor implica cu adevărat.

Vor spune: sunt așa cum sunt, nu-ți convine, mergi în altă parte...

Suntem așa cum suntem? Privește în oglindă și întreabă: cine sunt eu?

Romain Roland spunea că "Fericirea înseamnă a-i cunoaște limitele și a le iubi".

Am căutat vreodată limitele? Nu mă refer la performanțe intelectuale, la acumulări materiale sau la sporturi extreme. Am iubit suferința, boala ca pe un semn divin? Am iubit când am iubit? Ca și când am face dragoste cu Dumnezeu? Sau singura limită pe care am atins-o vreodată este doar orgasmul fiziologic? Iubirea, o mișcare mecanică, repetitivă, în care pretindem că suntem zei. Nu-l condamn pe Kant pentru ceea ce a pierdut. Cum de asemenea nu-l condamn pe Iisus pentru ceea ce nu a făcut. Cum de asemenea nu mă condamn pe mine pentru ceea ce sunt. Important este că înțeleg ceva.

Important este ca tu să înțelegi ceva. Următorul pas depinde numai de noi.

Abbé Delille spunea că "Fericirea aparține celui ce face fericți".

Gândește-te, câți oameni ai făcut fericți pe parcursul vieții tale? Vei descoperi că ai lăsat în urmă numai persoane triste, suferinde, decepționate, bolnave. Persoane marcate pe viață. Dar ce-ți pasă ție? Nu ești tu de vină. Nu ai promis nimic. Doar fericirea ta contează și tu nu trebuie să lupți pentru a o obține. Ea vine de la sine pentru că tu o meriți. Tu deții atuurile fericirii. Tu ești magnetul. Tu ești liderul. Tu ești cel care nu trebuie să sufere.

Ți se pare că sunt prea dur cu tine?

Sau consideri normal faptul că dacă îi faci pe alții fericți, ți se cuvine și ție de la Dumnezeu un gram de fericire? Și dacă nu vei primi, îl vei ignora? Vei spune, ce fel de Dumnezeu este acela care lasă atâta suferință în lume, atâta suferință în inima mea? Îți vei plânge de milă și vei nega Dumnezeul din tine? Tu ești responsabil pentru tot ce se întâmplă în jurul tău iar ca să atingi fericirea cu vârful degetelor, trebuie să începi prin a-ți schimba atitudinea.

Nu pot fi indiferent, nu amaceastă calitate a ta. Însă nu-ți voi putea spune care este calea ta. Am și eu contradicțiile mele. Între ceea ce simt și ceea ce gândesc, între ceea ce gândesc și ceea ce scriu. Minte este uneori trădătoare de suflet. Dar asta mă face să-mi pun mereu întrebări... Eu nu vin cu o rețetă, eu vin cu o contradicție. În interiorul contradicției se află cheia.

Mereu stălesc cuvântul plăcere. Iubirea nu-mi place când dă și când cere... Sunt un extremist al iubirii. Acuma stau și rescriu lumea. Și cu fiecare cuvânt, mi se scurge o picătură de viață.

*pe drumul de țară Ionut Caragea

viața trece liniștită, monotonă
ca o căruță trasă de-o gloabă
pe drumul de țară
la biserică bat clopotele
cineva se roagă
cineva se pregătește
să moară
unii își scot pălăriile
și zâmbesc ciudat
alții se opresc din fumat
din când în când latră câinii
copiii îi alungă cu pietre
femeile plâng și-mbătrânesc
pe vetre
viața trece liniștită, monotonă
ca o căruță trasă de-o gloabă
pe drumul de țară

*revoluția sângelui Ionut Caragea

camarazii mei viermii :
unicii perpetuum-mobile (George Filip)

sângele țipă ca din gură de șarpe
viermii călătoresc pe drumul
mătăsi
zilele trec nepăsătoare, mioape
omul își ține cuțitul la brâu
ca pe-un frate
ce palide priviri se-agață
de catapetasma trupului
ce ignoranță ne bântuie sufletele
suntem buni doar ca răspunsuri
la întrebări fără sens
oh, dragoste înlănțuită pe muntele
Erebus
ce palide priviri se-agață
de catapetasma trupului
câte noduri gordiene mai sunt
pe firul vieții
câți poeți mai dorm cu sabia-n teacă
și câte inimi mai bat în surdină
îmbătându-se cu propriul sânge

Avem timp

Octavian Paler

Avem timp pentru toate.

Sa dormim, sa alergam in dreapta si-n stanga,
sa regretam c-am gresit si sa gresim din nou,
sa-i judecam pe altii si sa ne absolvim pe noi insine,
avem timp sa citim si sa scriem, sa corectam ce-am scris, sa regretam ce-am scris,
avem timp sa facem proiecte si sa nu le respectam,
avem timp sa ne facem iluzii si sa rascolim prin cenusa lor mai tarziu.

Avem timp pentru ambitii si boli,
sa inovam destinul si amanuntele,
avem timp sa privim norii, reclamele sau un accident oarecare,
avem timp sa ne-alungam intrebarile, sa amanam raspunsurile,
avem timp sa sfaramam un vis si sa-l reinventam,
avem timp sa ne facem prieteni, sa-i pierdem,
avem timp sa primim lectii si sa le uitam dupa-aceea, avem timp sa primim daruri si sa nu le-ntelegem.
Avem timp pentru toate.

Nu e timp doar pentru putina tandrete.
Cand sa facem si asta murim.

Am invatat unele lucruri in viata pe care vi le impartasesc si voua !!

Am invatat ca nu poti face pe cineva sa te iubeasca
Tot ce poti face este sa iubesti....
Restul ... depinde de ceilalti.

Am invatat ca oricat mi-ar pasa mie
Altora s-ar putea sa nu le pese.

Am invatat ca dureaza ani sa castigi incredere
Si ca doar in cateva secunde poti sa o pierzi

Am invatat ca nu conteaza CE ai in viata, ci PE CINE ai.

Am invatat ca te descurci si ti-e de folos farmecul cca 15 minute
Dupa aceea, insa, ar fi bine sa stii ceva.

Am invatat ca nu trebuie sa te compari cu ceea ce pot altii mai bine sa faca
Ci cu ceea ce poti tu sa faci

Am invatat ca nu conteaza ce li se intampla oamenilor
Ci conteaza ceea ce pot eu sa fac pentru a rezolva

Am invatat ca oricum ai taia
Orice lucru are doua fetze

Am invatat ca trebuie sa te desparti de cei dragi cu cuvinte calde
S-ar putea sa fie ultima oara cand ii vezi

Am invatat ca poti continua inca mult timp
Dupa ce ai spus ca nu mai poti

Am invatat ca eroi sunt cei care fac ce trebuie, cand trebuie
Indiferent de consecinte

Am invatat ca sunt oameni care te iubesc
Dar nu stiu s-o arate

Am invatat ca atunci cand sunt suparat am DREPTUL sa fiu suparat
Dar nu am dreptul sa fiu si rau

Am invatat ca prietenia adevarata continua sa existe chiar si la distanta
Iar asta este valabil si pentru iubirea adevarata

Am invatat ca, daca cineva nu te iubeste cum ai vrea tu
Nu inseamna ca nu te iubeste din tot sufletul.

Am invatat ca indiferent cat de bun iti este un prieten
Oricum te va rani din cand in cand
Iar tu trebuie sa-l ierti pentru asta.

Am invatat ca nu este intotdeauna de ajuns sa fii iertat de altii
Cateodata trebuie sa inveti sa te ierti pe tine insuti

Am invatat ca indiferent cat de mult suferi,

Lumea nu se va opri in loc pentru durerea ta.

Am invatat ca trecutul si circumstantele ti-ar putea influenta personalitatea
Dar ca TU esti responsabil pentru ceea ce devii

Am invatat ca, daca doi oameni se cearta, nu inseamna ca nu se iubesc
Si nici faptul ca nu se cearta nu dovedeste ca se iubesc.

Am invatat ca uneori trebuie sa pui persoana pe primul loc
Si nu faptele sale

Am invatat ca doi oameni pot privi acelasi lucru
Si pot vedea ceva total diferit

Am invatat ca indiferent de consecinte
Cei care sunt cinstiti cu ei insisi ajung mai departe in viata

Am invatat ca viata iti poate fi schimbata in cateva ore
De catre oameni care nici nu te cunosc.

Am invatat ca si atunci cand crezi ca nu mai ai nimic de dat
Cand te striga un prieten vei gasi puterea de a-l ajuta.

Am invatat ca scrisul (ca si vorbitul)
Poate linisti durerea sufletesti

Am invatat ca oamenii la care tii cel mai mult
Iti sunt luati prea repede ...

Am invatat ca este prea greu sa-ti dai seama
Unde sa tragi linie intre a fi amabil, a nu rani oamenii si a-ti sustine parerile.

Am invatat sa iubesc
Ca sa pot sa fiu iubit .

Parabole de l'Homme et de la Forêt

Miruna Tarcău

C'était par un jour froid et pluvieux que la vieille forêt accueillit pour la première fois un enfant. Orphelin de la mer, cet innocent petit homme ballotté par les flots trouva aisément son nid sur un lit de feuilles mortes. Les arbres, géants gardiens de cet îlot pacifique, accueillirent l'étranger du mieux qu'ils le purent, tapissant leurs écorces de mousse pour ne pas l'écorcher; nourrissant la terre de leur corps pétri de moisissure pour faire pousser champignons et buissons fructifères, tant et si bien que sans le savoir, le petit homme fit de l'île son royaume.

Solitaire, il grandit pourtant dans l'oisiveté et l'insouciance de l'enfant protégé. Son seul ennemi était l'ennui, car nourriture il avait et les hautes branches de la forêt l'abritaient assez bien contre le vent et la pluie. Un jour, d'ennui, il ramassa un galet sur la plage et se mit à dessiner ce qu'il voyait sur l'écorce d'un chêne. Le vieil arbre frissonna de douleur dans le vent et pleura d'abondantes gouttes de sève, auxquelles l'enfant demeura insensible.

« Pourquoi, petit, me fais-tu tant de mal, à moi qui ne t'ai rien fait? »

L'enfant réfléchit, après quoi il répondit :

« Parce que je suis un homme et c'est ce que l'Homme fait. »

Le plus vieil arbre de la forêt, un saule pleureur, réconforta le chêne : cet enfant n'agit pas par cruauté, expliqua-t-il, mais par ignorance. Son innocence ne lui permet guère de comprendre que les arbres, comme les hommes, sont vivants et peuvent être blessés. Alors, à ce discours, et puisque la curiosité fait partie de la nature humaine, les arbres décidèrent de pardonner à l'enfant.

Des années passèrent les fruits comblaient de moins en moins l'appétit vorace du petit homme. Un jour, il coupa un jeune tronc et se confectonna une lance au bout de laquelle il fixa un pieu, dans le but de chasser. La forêt, indignée, voulut bannir l'homme, mais une fois encore, le saule pleureur prit sa défense : regardez ces deux jambes frêles, dit-il, il n'a pas de racines; la terre seule ne peut pas le nourrir, il a besoin de chair. La forêt, silencieuse, accepta l'instinct de survie de l'homme comme une chose naturelle.

Cet incident fut presque aussitôt suivi d'un crime autrement plus grave –le meurtre de trois peupliers, que l'adolescent dégarmit de leurs branches et transforma en un abri précaire érigé sur la plage, dans l'espoir de voir arriver un bateau.

« Pourquoi, petit, as-tu tué nos frères, alors que nos couronnes te protégeaient mieux du vent, du froid et de la pluie que ces frêles murs de bois que tu as construits là? »

L'adolescent réfléchit, après quoi il répondit :

« Parce que je suis un homme et c'est ce que l'Homme fait. »

La forêt tempêta de rage, faisant craquer ses branches et claquer son feuillage, mais le vieil arbre intervint de nouveau en faveur du garçon : regardez ces deux mains, si vives et si habiles, souligna-t-il, il faut que la nature les lui ait données pour transformer les objets, bâtir et créer.

Cependant, dès la première bourrasque, la cabane de fortune s'effondra sur elle-même et le jeune homme fut contraint d'ajouter plus de bois pour renforcer la structure du toit.

La forêt, terrifiée, se tut, de plus en plus alarmée par la nature destructrice de l'homme. Celui-ci s'enferma de longues années dans son abri, ne vivant que de la chasse et de l'espoir de voir arriver un bateau. Alors qu'une barbe commençait à pousser sur ses mâchoires saillantes et que la forêt s'appêtait à lui pardonner la construction de l'abri, ce qu'espérait l'homme depuis sa plus tendre enfance se produisit enfin : à l'horizon, un nuage de fumée trahit le passage d'un bateau. Au comble de la joie, l'homme tenta l'impossible pour signaler sa présence : il amassa toutes les branches séchées de la forêt et donna naissance à un grand feu de joie. Les flammes montèrent haut dans le ciel, mais le bateau ne changea pas de trajectoire, alors, dans la folle espérance de se faire remarquer, l'homme mit le feu à la forêt tout entière. Ce fut en vain, car le bateau s'éloigna et disparut à l'horizon le soir même.

La forêt, impuissante, lutta de toutes ses forces contre l'incendie, auquel survécurent seuls le saule pleureur et trois des plus vieux marronniers. Le sage, cette fois, n'eut le temps ni de prendre la défense de l'homme, ni de l'accuser. Il ne put l'interpeller pour lui demander pourquoi a-t-il choisi de mettre en danger la vie de ceux qui l'ont élevé pour rejoindre des inconnus; il ne put pas non plus s'adresser à ses frères et leur faire comprendre que les hommes, tout comme les arbres se regroupent en forêts pour fuir la solitude, chercheront toujours à vivre en société, parmi leurs pairs. Il n'en eut pas le temps car l'homme abattit les derniers arbres restants pour fabriquer un radeau.

Les vagues de la mer ne furent pas plus clémentes cette fois-ci que lors de son enfance. Il erra longtemps sur l'océan, s'accrochant au vieux saule pleureur qui était devenu le mât de

son navire, dans l'espoir d'accoster une terre. Un îlot surgit au loin tel un sauveur inespéré, source d'eau, de nourriture et de repos. Néanmoins, contre toute attente, cette grève n'était faite que de roches et de morceaux de bois mort. La désolation était telle que l'homme se demanda un instant si ce n'était pas là la même île que celle qu'il venait de quitter. Un vieux cèdre planté au centre de ce qui devait avoir été jadis la forêt lui fournit la réponse.

« Que s'est-il passé? demanda-t-il à l'arbre.

–Un naufragé a échoué ici, il y a fort longtemps, raconta-t-il. Il a exploité une à une toutes les ressources de ma forêt, jusqu'à ce qu'il ne reste plus que moi. Alors, il a façonné une embarcation qui a certainement échoué sur un autre îlot, où il recommencera. Pauvre marin, tu es arrivé trop tard : je suis trop vieux et malade pour produire de nouvelles pousses. À ma mort, cette terre sera à jamais stérile de toute vie. »

Irrité, l'homme répliqua :

« Mon radeau n'a pas coulé et contrairement à toi, je ne suis pas contraint de rester ici, où il n'y a plus rien. Je reprendrai les flots et je trouverai d'autres îles tapissées de forêts!

–Pauvre petit homme, répliqua le vieux cèdre. N'as-tu donc pas compris? Partout où il y a des ressources, tes semblables les exploitent et finissent par les épuiser. Que ferez-vous lorsque toutes les îles seront marquées par votre passage et que toutes les forêts seront comme celle-ci?

–Nous survivrons autrement. Car nous sommes des hommes et c'est ce que les Hommes font. »

La haute couronne dénudée du vieux cèdre fut secouée de droite à gauche par la caresse du vent. À partir de cet instant, l'arbre se tut à jamais, abattu par l'aveuglement de cette race égoïste qui méprise tous les bienfaits que lui apporte sa race sylvestre. À quoi bon leur répondre, à quoi bon s'épuiser vainement à les persuader que la sagesse, parfois, vient de la nature et non pas de leur personne? Le temps lui donnera raison, il le sait. Les hommes détruisent pour survivre et ce qu'ils n'ont pas encore compris –ce que peut-être, ils ne comprendront jamais- c'est qu'en ne pensant qu'à leur propre survie au détriment de ce qui les entoure, ils finiront par se détruire eux-mêmes. La mort des forêts conduit à la mort du monde.

Povestea lui Toma Stelian

Paul Dăncescu

Ati trecut vreodată pe Calea Victoriei în cursul vizitelor Dvoastră prin Bucuresti ? Ati intrat cumva în librăria Humanitas pe Calea Victoriei, care este în dreptul străzii Stirbeivodă, foarte pitoresc amenajată în fundul curții, în fosta grajduri ale unei case vechi cu parter și un singur etaj ? La stradă, din Calea Victoriei, se remarcă ferestrele casei, cu geamuri vechi frumos ornate prin jivrare. Dacă ne oprim la intrare în curte casei, ne uimește frumusețea vechii porti din fier, o mazășă lucratură de fieronerie cu ornamente ? Desigur că ati observat în medalionul central al portii, doua litere mari frumos lucrate în metal, « T » și « S ». Sunt inițialele stăpânului casei de acum mult peste o sută de ani, celebrul avocat Toma Stelian.

Situată între blocuri mari, casa aceasta pare o relicvă veche, o adevărată și valoroasă fosilă rămasă din lumea Bucurestiului de altădată. Pătrunzând în curte, ambianța romantică ne cucerește. Câtiva pomi bătrâni în jurul cărora, la mese, se bea cafea sau se citește ziare și cărți. Dar pașii nu se opresc aici. Ne îndreptăm în grabă spre clădirea fostelor grajduri tot atât de vechi ca și casa. Este o clădire solidă care păstrează încă balcoanele la pod, pe unde se arunca pe vremuri fânul cu furca din căruțele încărcate. Aici, la parterul acestor grajduri vechi, despre care s-ar putea spune că sunt istorice, este amenajată librăria, unde întâlnim numeroasele volume editate de casa Humanitas. Parcurgem în grabă titlurile cărților. Nu știi la ce să te oprești mai întâi. Sunt autori celebri, deasupra titlurilor deosebit de interesante. Autori români clasici și moderni. Autori străini. Ne cuprinde de îndată dorința de a cumpăra cât mai multe cărți. Eu as fi vrut să le cumpăr pe toate.

Dar să se întoarcem la clădire. Care este oare istoria acestui complex de case și ziduri vechi. Om bogat din familie și celebru avocat, Toma Stelian a fost un iubitor de artă și un mare mecenat. El a adus în țară, cumpărate cu bani de aur, prețioase tablouri italiene din Renastere și nenumărate opere de artă. La moarte el a lăsat țării toată această splendidă zestre sub forma unui muzeu, care i-a purtat numele și care era găzduit într-o altă casă a sa, un adevărat palat situat pe soseaua Kiselev puțin mai departe de ambasada Rusiei. În primii ani de după război, am vizitat de mai multe ori muzeul Toma Stelian. Din operele aflate în muzeu mă captivaseră două tablourile mari, venetiene, a căror frumusețe depășea întreaga galerie de picturi. Cele două tablouri mari se împuneau privirii, Dintre aceste

pânze mari, una era atribuită lui Triziano Vecellio și ilustra povestea biblică a Suzanei cu cei doi bătrâni iar cealaltă pânză, atribuită lui Paolo Veronese se referea la întoarcerea fiului risipitor din pilda Noului Testament. În anii comunismului muzeul, care purta numele fondatorului, Toma Stelian, a fost desființat iar palatul afectat scriitorilor. Palatul a devenit astfel marea și elegantă « Casa scriitorilor ». Opere de artă au fost împrastiate iar cele mai valoroase au intrat în *Galeria de artă europeană* din cadrul *Muzeului Național de artă al României*, găzduit în fostul palat regal din Bucuresti. În Galeria de artă europeană am recunoscut cele două mari tablouri. Tabloul lui Tiziano, reprezentând povestea Suzanei și a celor doi bătrâni, a fost reevaluat de criticii de artă și atribuit pictorului italian Padovanino (Alessandro Varotari). El alcătuiește perla salonului venetian al Galeriei de Artă.

Intr'adevăr cele două tablouri aduse în țară de avocatul Toma Stelian, constituie prețioase bijuterii ale salonului de artă venetiană din marele muzeu din Bucuresti. Doar numele lui Toma Stelian a căzut în uitare ca al atâtor alți mari oameni care au însemnat ceva pentru cultura românească. Omul a murit, a dispărut de mult timp, a fost uitat, iar numele sau a fost sters din scripte și din amintire. A rămas însă opera sa de cultură. (Ai datoria de a-i aduce în actualitate pe cei șterși din istorie în timpul epocii proletcultiste. Red.)

Este sipiritul care supraviețuiește materiei.

Un poet al credinței - Liviu-Florian Jianu

(Poezii de Liviu-Florian Jianu trimise prin intermediul lui George Filip)

Adresa Domniei Voastre de e-mail mi-a fost incredintată de către Domnia Sa, domnul profesor Barbu Marian, mentorul, vecinul, și colegul de societate scriitoricească olteana. Domnia Sa mi-a spus aseară, la telefon, că a avut o discuție cu Domnia Voastră, în urma careia v-ați arătat bunăvoința de a-mi citi câteva poezii, și, dacă vreuna dintre ele se va putea numi poezie, și încă, poezie creștină, să o folositi ca untelemn al revistei "Candela"(...)

Va doresc multa sănătate, și mult bine, și dacă putem face mai mult pentru a veghea candela sufletelor oamenilor, cu vorba, sau cu făpta, nu uitati să ne scrieti.

Cu respect,

Jianu Liviu-Florian

CUTIA MILEI

Să pui doar lacrimi în cutia milei;
Bănuți de toamnă, despletite flori -
În timp ce sângele, afară, pe comori
Se va negocia, la prețul zilei -
Să nu pui niciodată nici-un sânt
Aici, lângă icoana afumată;
Lăsați măcar un Dumnezeu fără de plată,
Și flori ușoare, neplătite-n pat, la danț -
Atunci e-atât de lină și pustie
Biserica în care o bătrână
Mai vede-un rest la toată lumea vie,
Un rest de flori, ce-i tremură în mână...

NU MĂ CREDE

Nu mă crede, Doamne, când mă închin
Când cerșesc mila Ta,
Din fățarnicia mea de creștin
Numai lacrima mă va răscumpăra -
Rugăciunile mele de bine pot ține
Freamătul cărnii mele în frâu?
Numai Tu ai puterea de-a plânge odată cu
mine,
Cerne-mă ca pe grâu!
Din sâmburele meu de păcat îmi arată
Calea spre mântuirea deșertăciunii ce sunt,
Sufletul meu răzvrătit când te cheamă, te caută,
Atinge-l! Dăruiește-i răbdarea credinței,
curată -
Învață-l să bată - precum în cer - aici, pe
pământ!
Înainte de primul cuvânt,
Cu fiecare suflare
Și dincolo de mormânt,
Al Tău este, Doamne!

Salon du livre de Montréal Victor Roșca

Între 14 și 19 noiembrie a avut loc la Place Bonaventure al 30-lea „Salon du livre de Montréal”.

Manifestarea din Montreal este a doua ca mărime și importanță după târgul de carte francofonă din Paris. Anul trecut, Târgul din Montreal a fost vizitat de 124 000 de persoane față de 185 000 la Paris.

Preșidenția de onoare a târgului a fost acordată anul acesta doamnei Micheline Lachance, scriitoare, istoric și jurnalistă, a cărei carte de debut a fost expusă în 1976.

Salonul cărții din Montreal s-a născut în efervescența afirmării națiunii quebequeze din anii 70-80, în perioada „revoluției liniștite”.

Invitații de onoare din acest an au fost: Michel rabagliati, autor al seriei „Paul en appartement”, „Paul dans le metro”, „Paul à la pêche” și „Paul a un travail”; Michel Lessard, ultima sa carte apărută „La nouvelle Encyclopédie des antiquités du Québec”; Marie Darrieussecq, scriitoare franceză cunoscută prin romanul „Truismes”, cu ultimul roman „Tom est mort” propus pentru premiile Femina și Goncourt; Maxin-Olivier Mautier, a publicat în 2006 „Trois modes de conservation des viandes”, în care denunță lipsa de repere în viață; Stanley Péan, prezent la Salon cu „Autochtones de la nuit”; Alain M. Bergeron, cu publicații în seria „Savais-tu?” Ș Anna Enquisr, scriitoare olandeză, cu ultimul roman tradus în franceză „Le Retour”; Pierre Bottero, scriitor francez, ultima sa carte „Isoyama” și Nadine Monfils, scriitoare belgiană, ultimul roman „Babylone Dream”.

Târgul de carte de la Montreal a fost un bun prilej de întâlnire între autori și publicul pasionat de literatură. În cele șase zile, și-au dat rendez-vous cu publicul aproape 1500 de autori, amatorii de autografe având ocazia rară de a-și satisface pasiunea.

Numărul de case de editură, difuzori și standuri de la Place Bonaventure a fost la fel de impozant ca și numărul autorilor, peste 1500.

Remarcăm prezența în acest an a tinerei romaniere de origine română, Miruna Tarcău, cu romanul „La Guerre des Titans, le choix de Selenae”. Miruna și-a dat întâlnire cu admiratorii miercuri, joi și vineri, la standul editurii Christiane Feuillette, unde și-a publicat romanul. Menționăm că Miruna este elevă în primul an de colegiu.

Rostul Târgului de carte este acela de a semnala noile apariții în librării, dar și acela de

a face cunoscute cărțile de valoare ce au trecut prin librării fără a li se acorda atenția cuvenită.

Cartea a fost și rămâne prietenul intim al omului. Există eroi de care luăm cunoștință din primele cărți citite în adolescență și pe care îi purtăm apoi în memorie de-a lungul anilor, fiindu-ne modele de viață.

Salon du livre de Montreal
Alex Cetățeanu, Miruna Tarcău, Marc Marinescu, George Filip, Victor Roșca

Miruna Tarcău: "Războiul Titanilor - Alegerea lui Selenae" Ionuț Caragea

Pentru mulți dintre noi, genul literar fantasy și mitologia ne-au marcat adolescența, deschizându-ne porțile nebănuite ale imaginației, ale reveriei, dând o altă înfățișare acelei lumi în care super-eroii, creaturile binelui și ale răului se luptă pentru supremația cerului, a pământului sau a altor dimensiuni cosmice.

Cine nu a citit Legendele Olimpului sau Legendele Țării lui Vam? Cine nu a fost fascinat de povestea ultimei licorne și a vrăjitorului Smendrick? Sau de mirifica lume din Chipul din Abis a lui Abraham Merritt?

Mai recent, fenomenul Harry Potter domină planeta, și nu vorbim numai de literatură pentru adolescenți, deja a devenit un cult al fumosului, o evadare din stereotipul romanelor greoaie sau a celor pur și simplu comerciale.

Miruna Tarcău este o surpriză în peisagistica prozei de tip fantasy, atât prin vârsta la care mulți nu au o experiență de viață suficientă, educație și talent (nu mai vorbesc de har), cât și prin faptul că romanele sale sunt scrise în limba lui Voltaire. La numai șaptesprezece ani, tână autoare se remarcă printr-un roman de factură polițistă – Insula Diavolului, publicat la Editura Carte Blanche din Montréal, în noiembrie 2006 și Războiul Titanilor - Alegerea lui Selenae, prima carte dintr-o saga de tip fantasy, apărută la editura Christian Feuillette în anul 2007.

Povestea ne prezintă un război mondial și multidimensional, în care cititorul e familiarizat la început cu rivalitatea conducătorilor și frica față de primele ostilități. Conflictul apare

inevitabil pentru toate personajele cu excepția eroinei, Selenae, ce se găsește prinsă între două tabere: de o parte sora ei, zeii din Olimp, Titani și popoarele supuse lor și de cealaltă parte clanul tatălui ei - Hell, pe care nu l-a cunoscut niciodată.

Sfășiată între pasiune și datorie, eroina își vede dispărând visul de glorie războinică în fața unei dileme foarte dure pentru ea: alegerea unei patrii, a unui drapel și a unui comandant.

Ea va descoperi frica de moarte în timpul voiajului din a Patra Dimensiune unde toate popoarele oprimate se încredințează ei și sabiei sale legendare în speranța învingerii unei armate crezută invincibilă. Selenae este speranța de supraviețuire a acestei lumi, fără ajutorul ei toți fiind condamnați. Dar dacă ea se va hotărî să-i ajute, trebuie să-l trimită pe Hell în

Înfern și atunci toate dimensiunile vor fi în pericol...

Alegerea lui Selenae prezintă declanșarea unui război de insurecție, pentru putere, pentru eliberare, unde niciuna dintre părți nu e complet bună sau complet rea. Dimensiunile se divizează, dușmanii se aliază pentru supraviețuire... Dimensiunile în care se petrece intriga narațiunii nu sunt în întregime fictive. Povestirea începe în Dimensiunea a doua, Grecia antică, într-o lume unde zeii coexistă cu eroii și muritorii, unde mitul lui Thezeu și al Minotaurului, muncile lui Hercule și Elena din Troia sunt realități istorice.

Ațiunea continuă în Dimensiunea a Patra unde au loc primele ofensive ale bătăliei. Ca să-și adune o armată, Hell, prezentat ca un personaj mitic redutabil, perturbă echilibrul vieții și împiedică sufletele morților să intre în Înfern (o lume a morților diferită de infernul creștin sau Hades-ul grec). Morții formează astfel o armată sub comanda lui. Doar Selenae poate să-l gonească pe Hell din Dimensiunea a Patra cu ajutorul spadei forțată de el însuși cu sânge de titan.

Acestea ar fi în linii mari acțiunile acestui roman în care „Războiul e o artă și acest război promite să fie absolut uluitor”.

Miruna Tarcău ne introduce într-o lume de vis, o lume de care a fost atrasă încă de la primele cursuri de la școala de latină sau din călătoriile întreprinse în Grecia și Italia. Pentru comunitatea românilor din Montréal, această tânără prozatoare vine cu un suflu nou, dătător de speranță, bucurându-ne și confirmându-ne că oriunde ar fi răspândite, prin orice colț al lumii, talentele noastre trebuie recunoscute și evidențiate.

Crăciun

Cristina Fialcovich –
Rep. Moldova

Despre numele propriu "Craciun" s-a scris mult. Specialisti din generatii diferite au cautat sa explice originea cuvintului prin latinescul crastinum derivat, la rindu-i, din latinescul clasic cras (mine), din latinescul calatio (chemare, convocare), din slavul Kraciun, din cuvintul latinesc creatio, de la expresia latina Quartum jejunum, din albanezul Kercum, patruns in limba romana prin intermediul limbilor slave. **Dupa un secol de dezbatere problema a ramas nerezolvata.** Astfel, intr-un interesant studiu intitulat Vestigii ale cultului solar: Craciunul, Gh.Musu ajunge la concluzia ca un termen atit de inradacinat in cultura romneasca a existat la nordul si sudul Dunarii inainte de venirea romanilor si a rezistat operatiunii "de curatare" a calendarului popular de catre biserica crestina. intr-adevar, Craciunul are atributiile unui zeu solar, plasat, asemanator si altor zei solari (Saturn, Mithra) la solstitiul de iarna.

Suggestion

Daniel Manolesco

Lat . crucium: d'ou' possiblement :
cruci-unum, cruci-un , Cruciun et Crăciun

- 1 - crucium, îi, n. = cruciatus, us.
- 2 - crucium, gén. plur. de crux.

Possiblement dit dans le peuple païen de la Dacie et Balkans, vers l'an 110-115 A.D.:

« crucium- groupe se réclamant du culte voué a un qui fut crucifié » - (figuratif) ou

« Ils fêtent la naissance ou l'avènement du Crucifié » ou « d'un qui fut crucifié... cruci-unum », parlant des Chrétiens primitifs. Ils est douteux qu'avant Trajan, des Chrétiens de l'Empire fêtaient ouvertement cela, vu les dénonciations et persécutions des empereurs précédents. (Juste avant Trajan, Domitien n'hésite pas a s'en prendre a sa propre parenté, sous des accusations de « mœurs juives et chrétiennes »).

La tolérance de Trajan qui ignore les dénonciateurs des chrétiens et aussi l'ouverture, en Dacie nouvellement conquise, d'un nouveau territoire de type « nouvelle terre promise ou mini-Amérique » de l'époque, avec une organisation administrative émergeante donc pas encore étouffante et donc moins des délateurs, permette ainsi l'organisation plus ouvertement de la Fête, et puisque de toute façon auparavant on la fêtait quand même, mais possiblement sous le camouflage des

Saturnales, la période de Solstice d'hiver a été préservée.

Il faut se rappeler qu'à leurs débuts, les chrétiens refusaient de fêter les Fêtes païennes et cela les identifiait rapidement dans les yeux des dénonciateurs. Alors ils se sont possiblement mis a fêter durant les Saturnales quand-même ...mais ils fêtaient autre chose dans leurs cœurs. Comme ça au moins ils ne pouvaient plus être dénoncés « sans l'ombre d'un doute » ou traités d'antisociaux (ennemis de l'ordre social), tout en fêtant (dans leurs cœurs) la naissance du Sauveur, a une époque de l'année qui apportait un peu d'espoir et un peu plus de lumière solaire.

De ce fait, il est possible que le choix d'une journée dans le voisinage du Solstice d'hiver, pour fêter la naissance du Christ, a été fait « de facto » dans le peuple, avant même que les Pères de l'Église Chrétienne ou les autorités ecclésiastiques d'après les Empereurs Constantin ou Théodose, la prononcent comme tel. Leur génie fut de l'entériner officiellement, facilitant aussi par ce brillant compromis, le recrutement des éventuels indécis (pas juste des vicieux fêtards), qui attribuaient encore beaucoup de signification aux Saturnales. Chose compréhensible d'ailleurs puisque veut pas, c'était uniquement durant les Saturnales q'un esclave avait littéralement le droit de se conduire en Maître, (voir même d'exiger durant le banquet que son Maître le serve à table !!!) Alors oui, pour les Saturnales, les Maîtres étaient obligés de « ... voir un frère ou n'étaient qu'un esclave » et au moins faire semblant que « l'amour les unie a ceux q' enchaînait le fer » ordinairement. Voilà donc « une lumière ...lueur d'espoir » qui avec le retour de la lumière solaire, représentent deux symboles parfaitement adaptés au message Chrétien, qui les promettaient et prêchaient leur avènement pour toujours.

crux, crucis, f. qqf. m. (gén. plur. crucium, qqf. crucum):

- 1 - pal, potence, croix (instrument de supplice, ordinairement réservé aux esclaves, et impensable pour un citoyen romain).
- 2 - la croix (des Chrétiens).
- 3 - torture morale, supplice, peine, tourment, fléau.
- 4 - gibier de potence, pendard.
- 5 - Ter. peste, personne dangereuse.
- i in malamcrucem: va te faire pendre.

Scrisori de Craciun

Dr. Mirela Baranci

Dintre toate sarbatorile anului, Craciunul ramine cea mai speciala sarbatoare. Poate ca ne bucuram atit de mult si pentru faptul ca este sfirsit de an si simtim nevoia unui repaus bine-meritat: mai mult timp petrecut in familie, savoarea mincarurilor traditionale, placerea unui pahar de vin in compania unor prieteni dragi, bucuria de a face si a primi cadouri, intr-un cuvint: avem sansa sa experimentam magia Craciunului.

Cu emotie astept aceasta sarbatoare anul acesta, pentru ca s-ar putea sa fie ultimul an in care fiul meu va crede in Mos Craciun. Anul trecut am luptat din rasputeri ca sa mentin aceasta magie pentru el, incercind sa ii intaresc credinta in acest mos generos prin raspunsul trimis la scrisorile lui. A fost simplu, pentru ca de fiecare data cind ii trimitea o scrisoare la Mos Craciun, imi cerea ajutorul ca sa ii pun un timbru. Iata cum s-a derulat acest schimb de scrisori:

« 1 Decembrie 2006

Draga Mos Craciun,

Te rog sa imi aduci un X-Box, Storm Mancher. Asta este tot ce vreau pentru Craciun, eu nu insist sa am doua lucruri. De fapt, as vrea ca sa-mi aduci tot ceea ce crezi tu potrivit pentru mine. Eu iti doresc la rindul meu, un bun Craciun, cu multa sanatate si bunatate. Tu ce itioresti? Tot cei bine pentru tine cu ocazia nasterii lui Isus Cristos. Daniel »

Raspuns de la Mos Craciun:

continuare în pag. 16

Scrisori de Craciun

urmare din pag. 15

« 7 Decembrie 2006

Draga Daniel,

Am primit scrisoarea ta si sincer apreciez ca nu ceri prea multe lucruri. Probabil ca intelegi ca sint foarte multi copii in lumea aceasta si este dificil sa oferi cadoul dorit fiecaruia. In acest an, vreau sa fiu sigur ca ajung cu cadourile pina in India, pentru ca anul trecut au fost o multime de copii acolo, care au primit doar bomboane..

Am stat de vorba cu bunica ta si mi-a spus ca esti un copil bun, dar inca trebuie sa inveti sa asculti mai mult. Mama ta mi-a spus ca te iubeste din tot sufletul ei, si ea crede ca esti un copil istet, dar trebuie sa inveti mai mult la scoala si sa primești mai multe note de A. Tatal tau a fost mandru de tine pentru medalia de aur care ai luat-o la judo. Asa ca, dragul meu prieten, sint fericit sa te vizitez si sa iti aduc un cadou de Craciun. Dar iti cer si eu o favoare: amnevoie de ajutor in impartirea cadourilor. Poti sa ma ajuti?

Daca vrei si parintii tai sint de acord sa imi faci acest serviciu, suna te rog la 1-800-Mos Craciun. Sper ca intelegi ca nu voi fi capabil sa platesc pentru aceasta munca.

Iti doresc un Craciun Fericit, multa, multa sanatate si intelepciune in noul an. Te rog trimite salutari bunicii, tatalui si mamei tale o multime de sarutari. Sint admiratorul ei secret. Dar te rog nu ii spune asta...

Fii un copil bun Daniel!

Mos Craciun »

Raspunsul lui Daniel

« 14 Decembrie 2006

Mos Craciun,

eu iti multumesc din suflet pentru scrisoarea ce mi-ai trimis-o. Niciodata n-am avut o scrisoare atit de frumoasa! Si vreau sa iti spun ceva : cei mai multi copii din clasa mea nu cred in tine. Eu tot m-am certat cu ei, dar ei insista ca Mos Craciun nu exista. De asemenea te-as mai ruga sa aduci ceva si la pisicul meu, poate ca o sa fie bucuros. Bun Craciun si pentru tine! Daniel”

Raspunsul lui Mos Craciun

« 20 Decembrie 2006

Draga Daniel,

Trebuie sa iti spun ca nu am reusit sa gasesc in magazine nici un X-Box sau Play Station, totul s-a vândut. Am incercat sa il construiesc la mine in fabrica, dar nu avem experienta in

electronice! Asa ca vei avea un alt cadou care mama ta mi-a spus ca iti va face placere. Oricum, mama ta a insistat asa de mult sa iti aduc acest joc, care tu ti-l doresti, incit voi face o exceptie: dupa sarbatori voi cumpara unul si il voi trimite la tine acasa prin posta. Intelegi ca nu pot rezista mamei tale... Nu m-ai sunat ca sa te oferi sa ma ajuti. Probabil ca parintii tai nu au fost de acord sa faci aceasta calatorie lunga. Oricum, sint sigur ca esti foarte ocupat sa iti ajuti mama (si cine nu ar face la fel cind este vorba despre ea). Aceasta este foarte important : un baiat bun ca tine trebuie sa fie un sprijin de nadejde pentru familie.

Sa ai o vacanta frumoasa, multa distractie in croaziera si ai grija de mama ta!

Mos Craciun »

Ultimul raspuns de la Daniel

« 22 Decembrie 2006

Draga Mos Craciun,

Am citit scrisoarea ta, pacat ca nu ai gasit X-Box sau Play Station in magazine. Dar bine ca poti sa-mi trimiti un joc dupa sarbatori. Acum ca ma simt generos, ti-am lasat patruzeci de dolari in fata casei sub prag. Vino sa iei banii si pune tu restul, am vazut reclama si are un pret de cinci sute optzeci si cinci de dolari. Multumesc ca poti sa platesti atit de mult pentru mine. Astept cadoul tau. Daniel »

Cu ocazia Sarbatorilor, fie ca sufletele noastre sa se umple de pace si bucurie iar magia Craciunului sa nu ne paraseasca niciodata!

DE ZIUA TA

Liviu-Florian Jianu

De ziua ta, copilul meu

Aș vrea

să ai în viață

Nu bogăție și palate

Îl rog pe bunul Dumnezeu să-ți dea

Atât cât să împarți cu alți copii care nu au,

Familie,

Casă,

Limbă,

Straie,

Muncă,

Sănătate –

Să nu fii singur niciodată!

Să-l cauți mereu

În cel mai slab ca tine

Mai bătrân,

Mai prizonier unui păcat păgân,

Mai însetat,

Mai chinuit de foame și furat,

Să-l cauți pe bunul Dumnezeu uitat!

Să-l cauți în prundul unui sat,

Să-l cauți în spicul ‘nalt de grâu,

Să-l cauți în apa de pârâu,

În suferința unui învățat,

Să-l cauți în răul cel iertat,

În mine, care nu amsă mai fiu!

Și când vei fi lovit mai rău și ispitit,

Când numai El, din lumea-ntreagă îți va mai

rămâne de iubit,

Să știi că e aproape! L-ai găsit!

Atunci să-i pui

Sufletul tău lângă chilia lui,

Și să îi spui

Când iei

Împărtașania albilor Lui miei:

“ Ai grijă, Doamne, de copiii mei!”

INTRE Tu Si EL - FIUL

Roxana Vornicu-Sturzu

Am plutit intre tine si EL
 incercand sa aflu,
 pe cine iubesc
 mai presus
 decat propria-mi viata.
 Atunci
 mi-ai intins mana si am stiut,
 tu erai
 cel ales de inima mea.
 Ce pacat in sa,
 Ca tu ai uitat de EL,
 Ai uitat ca fara EL,
 astrii nostri nu se-ntalneau...
 EL ne-a prefacut iubirea,
 in ramuri de maslin.
 Doar EL ne-a adunat minunile
 si ne-a imbalsamat cu pace.
 Prin EL te-am cunoscut mai bine,
 si EL mi-a iertat lacrimile,
 credinta in tine.

Am plutit intre tine si EL,
 iubindu-ne o vreme,
 mai frumos ca in basmele lumii.
 Dar vantul mi te-a rapit
 si te-a dus departe,
 printre ruine si lacrimi.
 Acum sunt singura
 si ma intreb din nou,
 pe cine iubesc mai mult
 decat propria-mi viata?
 Ezit a raspunde.
 tu ai plecat.
 Am ramas doar cu EL:
 Bunul meu Dumnezeu...

Versuri din stele

George Filip

BRAD BĂTRÂN

O, beau sapin, toi, notre père,
 Tu restes toujours vivant
 Une vraie bougie, divine esprit
 Pour nous tous éclatant.
 Preot bătrân, octogenar,
 Nins de omăt și leruri
 Toți credincioșii saltă rugiu
 Spre slava ta - spre ceruri
 Toi, notre père, notre berger
 Avec tes branches très vertes
 Tu nous protèges, tu restes fidèle
 Dans nos âmes – un prophète.
 Când ne-adunăm, de sărbători
 Și luminezi altarul
 Coboară cerul peste noi
 Și ne uităm amarul.
 Nous tous fêtons dans une famille
 Parce que Dieu, Il EST
 Il nous envoie des flammes de vie
 Pour n'oublier jamais.
 Toi, notre père, o, beau sapin,
 Și-al sfintelor litanii
 Un flamboyant essprit divin
 Noi te iubim cu ANII !...

PREOTII TINERI

preotii tineri din alcovul vechi,
 al Sfantului Iacov, BUNA-VESTIRE,
 aduc spre noi un iz duhovnicesc
 de dragoste, de crez si mantuire.

C-asa ni-i scris : cand preotii batrani
 Se duc in cer - la masa Sfintei-Vineri,
 Gustand cu Dumnezeu fructe ceresti,
 Ei lasa toata truda celor tineri.

si turmele credintei pasc nesat.
 pastorii noi ne duc spre idealuri
 inalte, cum la stim din mosi-stramosi,
 fara ndoieli, sau schisme si-avatururi

Credinta ne e una : DUMNEZEU.
 Prin El gustam puterea din azururi.
 Daca-Lcinstim cu crezuri de crestini
 Ne vom intoarce-n Edenul, de-a
 pururi.

nu e departe pan-la Dumnezeu.
 o viata, numai una ne desparte.
 preotii tineri vin cu harul lor

si ne zidesc, smeriti, in Sfanta-Carte,

De-aceea spun poetii: sorbiti har
 Si stati smeriti la masa Sfintei-
 Vineri.

Cerul e jos, il mangaiem cu mana
 Langa altarul preotilor tineri...

IN CER SI PRE PAMANT

-poetului Vasile Posteuca-

Ce mai e prin cer ,badie ?
 Cum te-mpaci printre minuni ?
 Pre pamant, ca de-o vecie :
 Oameni rai si oameni buni.

Anticristii, casi-alt-data,
 Vand pe ruble sau dolari.
 Obosit, ceresul Tata
 Abia-i iarta pe talhari.

Cei crestini ne trudem gila,
 Tot prin pribegia grea,
 Ca-i departe ROMANIA,
 Ea de noi ...si noi de ea.

Cu pacatele-n samare
 Pribegim prin lumi mereu.
 Cand gresin cerem iertare
 Si ne iarta Dumnezeu.

Dintre neguri, spre lumina
 Ne-nchinam la Preceste.
 Cer cu iz de Bucovina
 Este raiul...sau cum e ?

Spune, ce e-n cer badie ?
 Cum te-mpaci printre minuni ?
 Pre pamant, ca de-o vecie :
 Oameni rai si oameni buni.

Ecouri la lansarea unei cărți *Eliptica* de George Filip Anamaria Emilia Vasadi

Azi, în urma lecturării volumului *Eliptica*, vreau doar să împartasesc câteva impresii... Si să încerc mai ales să va supun atenției câteva din versurile acestui volum.

În primul rând vreau să va marturisesc că abia acum, după ce am citit versurile din acest ultim volum înțeleg de ce maestrul George Filip voia ca lansarea să se facă toamna...

Se spune că « toamna se numără bobocii »... perfect adevărat, mai ales că poetul se afla cred la cel de-al 24 volum al său. Asadar, o viață dedicată poeziei!

Citind versurile cuprinse în acest volum am avut puternică impresie de-a mă fi lansat pe orbita vieții, creației și gândurilor poetului.

Versurile sunt ca o oglindă ce reflectă lumea în care trăim, cu tările și frumusețile ei, cu frământările sufletești ale omului ce le trăiește și ale poetului ce le transpune în vers.

Om al timpului său, poetul nu poate să rămână insensibil la relele ce frământă azi omenirea și deplânge starea noastră, a « acestor morți ce-s încă vii » (*Epitaf*). Si chiar dacă « pe planeta ning fiori » (*Popas în delir*) și « respirăm vagi promisiuni » (*Sub drapel*) o speranță de bine mai există. Om printre oameni, poetul și-a pus « inima hotărât la privire / Între real și nedumerire » (*Nedumerire*). El încă mai spera în puterea de regenerare a binelui în sufletele semenilor săi. Si asta mai ales că ar trebui să constientizăm că în fața morții cu toții suntem egali (*Vin eclipse*). Ar fi minunat dacă am putea spune într-o zi că « (...) Omul din sine / a fugit spre lumini » (*Mugurii*).

În fapt și cu acest volum poetul își împlineste menirea de « misionar » (*Voi pleca*) printre semenii săi și crede că poate în miracolul « devenirii » (*La miracol*). Si marturisise el: « As da tot ce-am (...) / Sa va slobod din umilinta voastra / Iar mâine alte tocmiri sa-nceapa... » (*Tocmiri*)

Dar poate că m-a impresionat cel mai puternic fost imaginea de sine pe care o proiectează prin versul său.

S-a înversunat împotriva timpului ce i-a nins argintiul pe tâmpile, dar care nu i-a înmuiaț forța simțirii și nici a iubirii de viață.

Ajuns în amurgul vârstei poetul face un soi de « inventar » al întâmplărilor vieții. Nu se resemnează și putem fi siguri că de pe poziția sa va avea mereu ceva de spus. De fapt, această perioadă a vieții sale e minunat asemuită unei

toamne. El însă va trece « ca un haiduc prin toamna » să (*Toamna printului*) chiar dacă « s-a dus anotimpul doinelor de duca » (*În valsul morții*).

Într-adevăr e o atitudine princiară! Iar « iubirea »-l va « renaste mereu », căci iubirea e scânteia de viață. Poezia sa e strabatută de fiorul credinței în Dumnezeu și în semenii săi.

Si tot cu iubire, cu duioșie și nostalgie își rasfăiește și își apropie trecutul. Câtă sensibilitate în privirea spre trecut, unde imaginea idilică a locurilor natale e vie, tulburătoare. (*Eliptica*) Si ce puternică impresie ca să citi parca din Cosbuc... Si parca simți fremătând padurea eminesciană... Cred că acesta trecere-petrecere a vieții cu toate întâmplările ei e traiectoria pamânteana, eliptică, pe care ne situăm cu toții...

În alte poezii simțim intens « prezenta » lui

Bacovia (*Ucideti plumbul*) sau chiar Minulescu, care se pare că sunt și ei o sursă de inspirație a poetului, fără a le fi deloc epigon. Iată deci, cum George Filip își trage seva creației din marea lirică românească.

Ar fi înțelept să-i urmărim sugestia de-a nu uita « ca avem de murit » și că atare sa « nu îngenunchi (em) la legile strâmbe / Puse pe o verticală îndoielnică » (*Avem de murit*).

Rezonanța patriotică a versurilor sale o regăsim și în acest volum: « (...) E țara mea o cruce pe destin / E trupul meu un semn pe infinit. (...) / Prin bălciurile vieții strig mereu: / Nu-s vinovat că m-am născut român! » (*La stejarul meu*)

Ceea ce consider eu mai surprinzător în caracteristica acestui volum este nota de « modernitate » a acestuia. De asemenea, se poate spune că e o poezie ce abordează simbolismul. Hingheri, clovni, pasari mute, fântome, pietre funerare etc. populează universul

poetic, conturând profilul lumii noastre, o lume în deriva. Acest puternic suflu de modern se face simțit fără ca poezia să-și piardă amprenta filipiană ce o cunoaștem atât de bine. Versurile sunt pline de muzicalitate, cadență și rimă. Versul alb sau cel asimetric au aceeași plăcută cadență interioară și sonoritatea specifică poetului.

Foarte interesantă este folosirea unor cuvinte ne-poetice chiar, dar care subliniază cu o mare forță de sugestie decadentă lumii în care trăim. La această muzicalitate contribuie pe alocuri din plin și folosirea aliteratiei.

Un alt procedeu interesant pentru a crea antiteză ce pune în valoare diferența dintre ce ar putea să fie lumea noastră și realitatea dureroasă și dezgustătoare e acela de a folosi prefixul « ne- », înlocuind astfel cuvinte și sinonime ce le folosim de obicei. De exemplu, « grota mea de nelumina » ar fi putut foarte bine fi « grota mea de întuneric », însă parca sugestia e mai puternică folosind acest termen inedit de « nelumina ». Uneori asistăm la scoaterea din uitare a unor cuvinte surprinzătoare pentru noi, generația de azi (*cozondracii*). Unul din scopurile declarate ale poetului e acela că, prin creația sa literară, să promoveze și cuvinte mai « vechi » ale limbii române, cuvinte care să reintre în vocabularul activ.

Metafora fină conlucrează excelent la crearea expresivității poeziei lui George Filip.

Se pare că toate aceste procedee fac parte din tehnica poetului pentru a asigura undă de ironie superioară și umor ce o regăsim în versurile sale, nota particulară de altfel, ceea ce da poate și puternică vitalitate a versului său.

« Si-am circulat prin timp ca o legenda / până-am platit cea mai spurcată-amenda: / eram bătrân în ultima mea gară. / Pierdusem trenul și ploaia...pe-afară » (*Trece trenul*).

Poate ploaia afără... dar în sufletul încă tânăr a lui George Filip vom găsi speranța de bine, poftă de viață, încrederea în puterea noastră de regenerare ca oameni și multă credință în Dumnezeu. Să ne regălam deci cu aceste versuri și să sperăm că vor mai urma și alte volume de poezie, căci toamnele pot fi lungi și fumoase!

**SCRIIND DESPRE
AMERICA
- de Alex Cetățeanu
Marian Barbu**

Alex
Cetățeanu

Aflat în Canada în anul 2007, cu o „bursă de familie”, am avut ocazia să cunosc „pe viu” o minunată țară, căreia Dumnezeu i-a hărăzit o natură inconfundabilă, unică și măreață, în același timp. Despre istoria, geografia, cultura și viața economică a ei, în parte, despre literatură, m-am exprimat în revista *Observatorul*, din Toronto, și în *Dorul*, din Danemarca. Urmează ca prin selecție, să ofer, și în România, imagini, gânduri, atitudini. Cu atât mai mult, cu cât, am constatat că nu numai față de Canada, la nivel informațional, suntem deficitari, ci și la gradul de înțelegere *par lui même*, înregistrăm absențe curioase de mentalitate. De aceea, cred că prin scrisul în limba română, presa canadiană a făcut mulți pași înainte față de ipotetica reciprocitate de la noi. Ba, după 1990, în urma unei descătușări a libertății de expresie, mulți scriitori de limbă română din Canada au realizat meritorii și uneori importante oferte editoriale. Ele definesc și impun un spirit de grup, care nu și-a pierdut identitatea de origine, deoarece componenții săi au fost locuiți de limba română. Ca noi toți, așa cum se pronunțau odinioară Mihai Eminescu, Mircea Eliade, Nichita Stănescu.

Ei bine, din cele câteva sute de membri ai Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Canada, cu ștate editoriale recunoscute, am avut onoarea, de ce, nu?, și datorită, să cunosc trei cărți, semnate Alex Cetățeanu – *Un român în Canada* (Buc., 1996), *Canada, țara hyperboreenilor* (Rm. Vâlcea, 2003; o ediție în l. franceză, în 2005, în Franța), *Străin în America* (Ed. Junimea, Iași, 2007, 206 pagini).

Ultima, pe care autorul mi-a oferit un măgulitor autograf, se arată a fi „altceva”, față de anterioarele sororale. Este o carte de și despre călătorii (efectuate cu intermitențe), cerute de oficiile economice și culturale în țara vecină – USA.

O precizare de ordin biografic se cuvine invocată, deoarece autorul, din zona Amărăști de Vâlcea, plecat din țară cu aproape 25 de ani în urmă, ori pe unde se află, dincolo de ocean, nu pierde din vedere mai nimic din ceea ce este românesc – fie în zecile de întâlniri și popasuri, dar și în propriile-i amintiri, extrem de stăruitoare. Din acest punct de vedere, am observat că el este un spirit drept, obiectiv, nu extremist în actele sale justițiare, condamnând politica roșie a timpului „de cândva”, dar nici un sentimental, în care lamentația îi dislocă existența prezentului. Aș pune un diagnostic în tot acest demers, care s-ar traduce prin *totul cu măsură*. Ori apelând la horatianul *est modus in rebus*, a scriitorului ce știe să încastreze referințele despre sine în cele mai ingenioase precizări despre alții și altele. Fiindcă trebuie spus că persoana întâi fluctuează admirabil în toate întâlnirile avute, fie că ele au loc sub semnul afacerilor, în câteva zeci de state americane, fie în sejururile de hotel ori de la prieteni, ori din aeroporturi, mai rar din trenuri, ori ca spectator la jocurile de coride și de baseball.

Supravegheat genetic de fibra olteanului – inteligent, cu umor și cu sfichiuirea ironiei, la nevoie, a satirei, Alex Cetățeanu își înviorează calculat impresiile de drum cu abateri lexicale culese din zonă, ori cu trimiteri fulger la acestea. Câteodată, ca să nu se expună prea mult „la soarele” speculațiilor de interpretare, atunci când îi displac...americanismele (situații, cuvinte, gândire, comportament, ciudățenii ș.a.), apelează la zisele câte unui interlocutor al zonei (român naturalizat) sau chiar americani sadea. Rețin una, pusă în seama scriitorului american Gerald Early: „Cred că sunt numai trei lucruri pentru care America va fi cunoscută *de acum* în 2000 de ani, când cineva va studia această civilizație: Constituția, muzica de jazz și baseball-ul.

Cum nu pun la îndoială previziunea americanului, căci în loc de două mii, putea să fie oricare cifră dintr-un viitor așa de îndepărtat, constat însă rădăcina nealterată de limbă română a lui Alex Cetățeanu. Este depistabilă din cuvintele *lucruri* (ajuns tic verbal, de talie națională – nu numai pentru aspectul vorbit al limbii) și *de acum*. Acesta din urmă, călcând în spatele...lucrurilor!

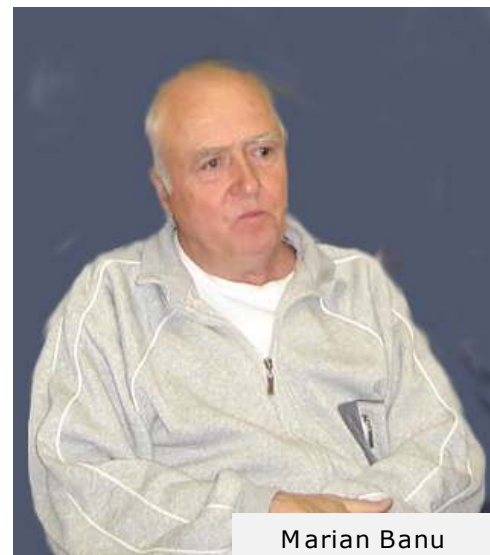
Desigur, știind cui se adresează, prin această Carte, Alex Cetățeanu și-a saturat textele de informații, din cele mai diverse domenii. Dacă ar fi să-i găsim înaintași într-ale scrisului de călătorie, cu această tentă informațională, extrem de bine venită, cap de listă l-aș pune pe Dinicu Golescu, apoi pe mulți pașoptiști, iar în privința emancipării limbajelor, rezultante de impresii, altă listă, de altă factură, mai modernă,

obiectivă, ar avea în prim-plan pe junimiști, urmașii din sec. al XX-lea, până la Ioan Grigorescu. Breșa pe care au produs-o cele 24 de secvențe, din lucrarea *Străin în America* sunt de talia foiletonului documentar (unele dintre ele au văzut lumina tiparului în „Curierul de Vâlcea”, director Ioan Barbu), toate refuzând entuziasmul sau euforia în fața realităților americane. De aici, absența binefăcătoare a stilului spumant, a vârtejurilor metaforice, deoarece autorul, deși cu pana ascuțită a limbii române, a venit din Canada, tot dintr-o țară capitalistă, unde, trebuie s-o spunem, economia, comerțul și cultura și-au început ascensiunea, sub imperiile francez și englez, cu semn alert de civilizație și religie insistentă, cu aproape două secole înaintea descoperirii Americii. Pe scurt, Alex Cetățeanu, devenit canadian fără complexe de origine și cultură, stăruie în periplurile sale în țara dintre oceane să-și lărgescă orizontul de cunoaștere, având ca banderolă știința în domeniu, ca și economia de piață, cu variațiunile ei pe aceeași temă.

De aceea, observațiile sale în domeniu sunt mereu estompate, cu calcul de intelectual rațional care crede că pe cititorii de limbă română, care n-au văzut America sau o vor face într-un viitor (mai apropiat sau îndepărtat) ori niciodată, e bine să-i preocupe concretul, despre care cineva a fost implicat direct.

Ca un alt român, vâlcean și el, din orașul Bălcești, matematician american din Mexico City, Florentin Smarandache, glob-troter în peste 25 de țări ale lumii, tipărint și el cărți de călătorie, Alex Cetățeanu nu scrie, exclusiv cu informații din pliante și ghiduri, ci din convorbiri, dialoguri purtate cu oameni întâlniți la fața locului.

continuare în pag.20

Marian Banu

SCRIIND DESPRE AMERICA

urmare din pag. 19

Și ori de câte ori consideră că trebuie să traducă expresii, formulări specifice momentului trăit, își ia rolul în serios de translator pentru cititorul ideal (nevăzut), oferind și minime interpretări. Toate menite să dezvăluie acel „captatio”, pentru ca relatările lui să poată fi înțelese ca autentice. În acest sens, scriitorul se comportă, în primul rând, ca om care se deplasează în spațiul american, călăuzit de o stea norocoasă, oferindu-i lumină, dar și umbră. Uneori, micile capcane – la închirierea sau parcarea mașinilor, la zborul avioanelor (întârzieri, întoarceri din drum), la ciudățeniile de la hoteluri (cazare, atmosferă de cameră, bucătărie) – îl îndeamnă să fie și mai prudent sau calculat. Dar niciodată nu renunță la scopul propus. Să-i motiveze cumva zodia îndemul sau calculul de înaintare, fiind născut pe 7 iulie?

Din orice unghi am privi sau motiva calitatea scrisului – alert, logic și corect în morfó-sintaxa limbii române – încântarea cititorului vine dintr-o copleșitoare dorință a „reporterului fenetic” care nu numai că informează, ci și formează în spirit enciclopedic. Trecerea dintr-un registru de arhivă, într-unul de viață imediată, se realizează pe nesimțite sau oricum cu un calcul invizibil, subiacent.

În toate însă Alex Cetățeanu pune transparentă și luciditate – începând de la relații de familie (mamă, tată, frate, rude), până la cele oficiale, fie de dinainte de '89, când era în țară, fie la cele de ziarist, participant la activități culturale și sportive din USA.

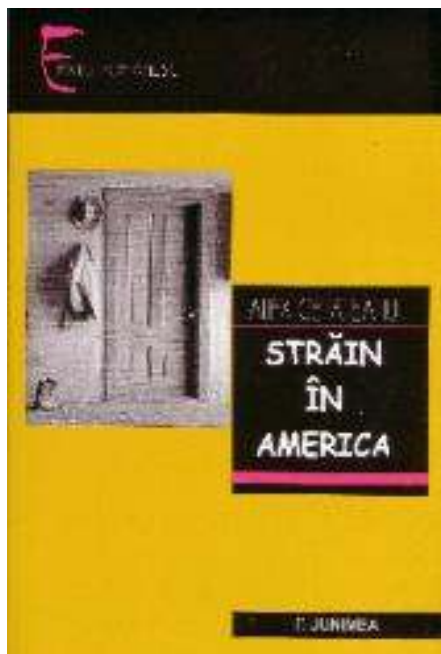
Un loc privilegiat, bine întreținut cu argumente, note și comentarii, este rezervat lui Mircea Eliade (1907-1986). Sărbătorindu-se un veac de la nașterea sa în cadrul Universității din Chicago, Alex Cetățeanu împreună cu poetul George Filip, amândoi din Montréal (Canada), s-au implicat cu sinceritate și chemare spre omagiu, alături de alți cercetători din lume și România.

Autorul cărții *Străin în America* își expune într-un mod clar dezamăgirea întâlnită „acolo” ca și modul superflu, total inadecvat, sub așteptări, cum a fost receptată opera lui Eliade, nu numai în timpul vieții. Cu insistență nedisimulată, savantul român, abia la vârsta de 74 ani, a acceptat cetățenia americană, pentru a se stinge din viață peste cinci ani. Ce s-a întâmplat, de fapt?

Ajuns în acest punct, Alex Cetățeanu recurge la o serie de informații, în parte cunoscute de eliaști, deoarece ciurma roșie din România

devenise caracatiță pentru profesorul de istoria religiilor, după ce acesta refuzase de a veni în țară. Teroarea și propaganda comunistă atinseseră și fețe „luminate” din Italia, Franța și USA, împiedicându-l să participe la concursul pentru Premiul Nobel. Fiindcă, după oferirea „cetățeniei americane”, foarte multe instituții și academii din lume, universități i-au oferit onoruri și distincții.

Cât privește viața privată a lui Mircea Eliade și a soției sale, Cristinel, Alex Cetățeanu, într-o modestie care-l onorează și-l impune ca pe un spirit științific demn de laudă, îi dă cuvântul unui apropiat pe numele lui, Stelian Pleșoiu, din Chicago. El este unul dintre cei câțiva care s-au oferit să-i dea lui Alex Cetățeanu... texte

despre savant (Sorin Sonea, Claudiu Matasa, Virginia Zeani).

Deloc în trecere, transcriu, după Alex Cetățeanu, că Eliade s-a pensionat la 72 ani, cu 2500 \$ pe lună, din care 1000 \$ era chiria.

Textul lui Stelian Pleșoiu ar trebui republicat în ziare centrale de mare tiraj ca să se poată vedea ce viață obișnuită ducea savantul, tot mai chiricit în întrebări, când detractorii s-au înmulțit, unii fiind manipulați sau plătiți pentru a-l defăima și degrada.

Ca orice călător modern, trăitor în epoca internetului, Alex Cetățeanu poartă cu sine laptopul. Prietenul nedespărțit îi inserează limbaje imediate, venite din toate locurile unde interesele l-au chemat, fără ca el să uite vreodată că tot ce vede și aude trebuie să ia calea scrisului dezvoltat. În această ordine de idei, expunerile sunt voit mozaicate, urmărind o linie de zigzag informațional, din care nu lipsesc bruiioane de politică, punerea adevărului pe masa clarității. Vezi războaiele din Irak și

Afganistan, alegerile de președinte al USA, autorul luând pulsul indivizilor, fără să-i întrebe de ce etnie sunt, ce opțiuni electorale au... Ș.a.m.d.

Sub umbrela unui fel de „știați că...”, practicat în multe ziare din lume, Alex Cetățeanu consemnează unele curiozități ale lumii americane – de la campionatul de sex al lumii, la festivaluri anuale ale homosexualilor și lesbienele, la înregistrarea ierarhică, a aeroporturilor, la unele băuturi alcoolice sau mâncăruri cu specific zonal ori local.

În majoritatea cazurilor, ca orice român aflat în postura lui Stan Pățitul, cunoaștem și prețurile acestora. Ce vrei mai mult, când un om care a trăit acolo nu zice ca odinioară poetesa X – *Tie, îți vorbesc Americă!* ! Nu, el poate înlocui cuvântul țării – lui străină, cu cel al României. Și nu o face cumva de a blama, ci de a-și oferi experiența de om, scriitor și de business-man, ca semn de luare aminte. La urma urmei, necunoscutul îi sperie ori îi înfioară pe rău-voitori sau pe cărcotași, nu și pe cei care-și concep viața pentru ei și pentru ceilalți ca pe o formă dinamică de a cunoaște și a progresa.

Cu o asemenea mentalitate, în fond normală, și de admirat, Alex Cetățeanu, exprimându-se pe sine, cel din spațiul american, a evaluat corect la întoarcerea sa în Montréalul canadian, ne-a convins că nu întotdeauna căile Domnului sunt întortocheate pentru toți românii, fie și călători. În acest sens, a oferit 16 fotografii, în policromie, într-un album atașat cărții. Lângă prezența lui și a prietenilor – George Filip, Septimiu Sever, a americanului erou, pilotul Alexander Vraciu, în semn de reală cinstită – se găsesc fotografii ale lui Mircea Eliade, a mormântului acestuia, precum și al lui Elvis Presley. Celelalte sunt câteva imagini tot din popasuri americane.

Având ca redactor de carte pe poetul și directorul Editurii Junimea, din Iași, *Cezar Ivănescu*, care a scris și o notă de survol critic despre „exilul românesc”, cartea prezintă mai are două drapări – una semnată *Doru Moțoc* și alta de autor însuși.

Conchid cu bucuria cititorului care și-a desfășurat spiritul prin două lecturi succesive ale cărții, mai cu seamă că pe anumite trasee, de cultură, din zona megapolisului Chicago, m-am întâlnit bucuros cu modernul scriitor Alex Cetățeanu.

De asemenea, mă văd dat la o parte de autor prin complexitatea scrisului său, a informației enciclopedice pe care o conține, eu manifestându-mă aproape specializat pe filologie, stilistică și derivate, literatură, istorie și geografie. Așa că vom învăța mereu de la colegi, dacă știmsă le deschidem cărțile mai des pe pupitrele noastre, vorba lui G. Călinescu.

O EXCURSIE DE NEUITAT

Wladimir Paskievici

(Extrase traduse și adaptate din *l'Arc-en-ciel de ma Vie**)

1. De la Nisa la Taormina

În primăvara anului 1992, ne găseam, nevasta mea și cu mine, la Nisa, în Franța, unde posedam o coproprietate. De acolo, am făcut o excursie memorabilă în Sicilia. De mai multă vreme voiam să vizitez Taormina, această superbă localitate situată la marginea mării, în preajma vulcanului Etna, călduros recomandată de mama mea, din unele din călătoriile ei în Europa. N-am fost decepționați. Locul este încântător și se bucură de o panoramă excepțională.

Voiajul, în autobuz, s-a desfășurat în cele mai bune condiții dat fiind că am avut un excellent șofer, un ghid foarte instruit – o Siciliană -, cele mai bune locuri în autobuz (primul rând, în dreapta) și o vreme convenabilă. Cum itinerariul ne făcea să traversăm munții Apenini, apoi câmpia romană și după aceea golful napolitan, înainte de a întreprinde turul Siciliei, am avut nenumărate și frumoase peisajii de admirat de-a lungul parcursului.

Sederile la hotel, din contra, au lăsat mult de dorit. Din motive de economie sau fără îndoială de conveniență, am fost cazați în hotelurile turistice de mare circulație unde eram tratați per grup. Odăile erau vechi, paturile moi și vederea, mediocră. Într-unul din aceste locuri, camera care ni se rezervase era atât de lugubră încât Suzanne, soția mea, a protestat pe bună dreptate, ceea ce a făcut să obținem, la Taormina, o cameră mai bună, cu o vedere spre mare. În general, paturile erau atât de proaste încât eram obligat să dorm pe salteaua pusă pe jos. La Palermo, hotelul se găsea pe marginea unei autostrăzi, construită în adâncime, așa cum este bulevardul Décarie la Montréal. Cu ferestrele deschise, zgomotul era infernal. Cu ferestrele închise, ne înăbușeam de căldură. Nu era chip să ne odihnim noaptea.

Mâncarea era așa și așa. Eu nu-i dădeam mare atenție dar Suzanne n-o suporta. Ea s-a alăturat celorlalți francezi din grup, totdeauna gata să protesteze dacă ceva nu era pe gustul lor, ceea ce a făcut ca mesele să fie mai degrabă surse de tensiune decât ocazii de destindere. Trec repede peste aceste neplăceri...

La început, vremea era mai degrabă posomorâtă, neobișnuită pentru aceea perioadă a anului. Am avut mai multe zile de ploaie și de ceață. La Nisa, în ziua de plecare, ploua. La

Napoli, ploua. La Syracuza de asemenea. În ziua în care am făcut ascensiunea Etnei, norii coborâseră foarte jos.

Din fericire, frumusețea locurilor vizitate ne-a făcut să uităm capriciile naturii. Ne-am oprit la ducere, la Orvieto, un oraș medieval situat pe o magnifică colină care domină o vastă vale, la Napoli, care mi s-a părut de data aceasta un oraș învechit, congestionat și murdar, la Palermo, care m-a surprins prin splendoarea clădirilor sale istorice – palatul regal, opera și catedrala – și prin vegetația sa subtropicală, la Agrigente, o localitate în expansiune, la Syracuza, cu vestigiile sale istorice și la Taormina, destinația noastră finală. La întoarcere am vizitat Soriente și Roma.

*

Sicilia se bucură de o isorie bogată ale cărei rădăcini se trag din noaptea timpurilor. Pământ relativ bogat, în ciuda imaginii contrare care i se dă de obicei. Foarte bine situată în centrul Mediteranei, din punct de vedere al schimburilor comerciale, Sicilia era deseori râvnită și a fost cucerită succesiv de Fenicieni, de Greci, de Cartaginezi, de Romani, de Bizantini, de Arabi, de Normanzi, de Spanioli (familia de Aragon) și de Teutoni, înainte de a fi liberată de Garibaldi și integrată Italiei lui Victor-Emanuel II.

Unele clădiri, ca de pildă catedrala din Syracuza, includ urmele construcțiilor precedente: temple grecești, fortificații romane, decorații bizantine, cupole arabe și vestigii creștine de origine normandă. De obicei, ultimul cuceritor distrugea opera celui precedent, astfel încât pietrele templelor și ale vechilor castele serveau la noile construcții. Cutremurele de pământ distrugeau tot ce era construit în zona epicentrelor. Este deci un cvasi miracol că unele temple grecești, toate situate la extremitatea occidentală a insulei, au putut să reziste, în timp ce valea templelor romane, la sud, nu mai este azi decât un vast câmp de ruine.

Să ne întorcem însă la Taormina. Este fără îndoială cel mai frumos loc pe care l-am văzut în Europa (și am călătorit mult).

Situată pe faleze înalte și abrupte, Taormina întrunește într-un unic peisaj de vis, vederi de neuitat ale coastei dantelate a Mediteranei și ale vulcanului Etna, al cărui vârful se ridică lin până la o înălțime de 3 400 de metri, singur la orizont. Construcțiile sunt cochete, un amestec plăcut de clădiri vechi, de hoteluri moderne, de piețe publice înflorite, de portale de epocă, de restaurante sau cafenele și de buticuri cu amintiri. Un teatru greco-roman, cu un splendid amfiteatru având în față Etna, ne-a covârșit de frumusețe. Taormina este un loc ideal de

vilegiatură pentru a ieși din timp și pentru a visa.

Excursia noastră cuprindea ascensiunea Etnei până la o înălțime de 2 000 de metri. Zăpeziile permanente încep pe la 2 500 de metri. În perioada vizitei noastre, a avut loc o scurgere de lavă a cărei culoare, roșu-brun, nu putea fi văzută decât noaptea. Etna este un enorm vulcan care conține o mulțime de cratere secundare din care câteva sunt, simțite la mână, încă încăldate sau calde. Ceea ce surprinde călătorul, în plus de imensitatea bazei, este densitatea și varietatea vegetației la poalele vulcanului. Lava este bogată în materii minerale; când se răcește, acest fapt permite vegetației să se regenereze foarte repede după fiecare erupție. Depinzând de altitudine, se pot vedea, în ordine, livezi de măslini, viță de vie, pini, tise și ierburi seci de altitudine. Am aflat că țărani produc, din struguri, o băutură de culoare roșie, alcoolizată la 35°, numită « focul Etnei » și care se bea ușor la mare altitudine... Contrar celor ce s-ar putea crede, vulcanul nu este privit de localnici ca un pericol de moarte ci, mai degrabă, ca o promisiune de viață. Pentru că Etna nu este un vulcan de tip eruptiv ci de tip scurgere.

În ceea ce privește restul voiajului, voi menționa întâi imaginea unui câmp de măslini multiseclar, de toată splendoarea, ce acoperea întregul orizont undeva în Catania – nu trebuie uitat faptul că sudul Italiei produce 30% din producția mondială de ulei de măsline -, și agreabila localitate Soriente, situată în superbul golf Napoli, nu departe de Vezuviu care, cu cei de abia 1300 de metri de înălțime, pare insignifiant față de mândrul său rival, Etna.

Apoi Roma. Popasul în acest oraș ne-a permis să revizităm bazilica Sfântul-Petru – unde am căzut din nou în extaz în fața extraordinarei *Pietà* a lui Michelangelo-, Capitolul, Forul roman, Arcul lui Traian și Coliseul. Pe drumul de întoarcere, am zărit în depărtare celebra mănăstire Monte-Cassini, apoi Turul înclinat din Pisa și celebrele cariere de marmură din Carrare. Ce frumoasă țară este Italia, atât de umplută de istorie și de artă! Ce păcat că autoritățile au neglijat turismul...

continuare în pag. 22

O EXCURSIE DE NEUITAT

urmare din pag. 21

*

Mă aflu la Palermo chiar în ziua atentatului mortal contra judecătorului Falcone. Mafia italiană jurase moartea sa în ziua în care acesta a procedat la arestarea și apoi la codamnarea a peste două sute de mafioți cu ocazia unui celebru proces ce avuse loc cu trei ani înainte. Această acțiune răsunătoare a deschis ochii întregii Italie asupra puterii acestei mișcări care reușise să pătrundă în mod tentacular în toate straturile societății italiene. S-a descoperit astfel că membri ai consiliilor de municipalitate, primari de mari orașe, înalți funcționari, membri influenți ai Bisericii și ai poliției, și chiar și judecători, erau implicați în exploatarea comerțanților, în traficul de droguri și în spălarea « narcodolarilor ».

Judecătorul Falcone a putut rămâne în viață timp de trei ani, în pofida a mai multor atentate care au avut loc contra lui în urma procesului. Foarte puternic protejat, el era în permanență escortat de jandarmi în deplasările sale. Dar în acea zi, în iunie 1992, o încărcătură de 1000 de kilograme de exploziv fusese depusă într-una din canalizările care traversează porțiunea de autostradă ce leagă Palermo de aeroport. Dispozitivul, acționat de la distanță, a ridicat șoseaua și a pulverizat automobilul blindat în care se găseau judecătorul și gardianul său personal. În urma exploziei, șase persoane și-au găsit moartea și alte zece au fost rănite pentru că, sub șocul exploziei, ocupanții altor vehicule care se găseau în preajmă au devenit victime ale acestui act de răzbunare. Autobuzul nostru trecuse exact în locul atentatului cu cca. 25 de minute înainte. Eram cu 10 minute în avans față de orarul nostru pe când avionul judecătorului Falcone era cu 15 minute în întârziere...

Întreaga Italie a fost șocată de această dramă, începând cu locuitorii orașului Palermo. Am văzut expresiile buimace pe fețele lor și, seara la televiziune, scene de isterie colectivă. A doua zi, i-am cerut lui Cathy, ghidul nostru, să ne dea detalii despre Mafia. S-a scuzat, declarând că nu este capabilă s-o facă în ziua aceea. Câteva zile mai târziu, pe drumul de întoarcere, devenind mai senină, s-a simțit capabilă s-o facă. Povestea ei a fost fascinantă.

(va urma)

Crearea și rostul ei

- III -

Nicolae Teișanu

Viata cu componentele ei

Prof. Academician E. Makovski (care colabora strâns cu academiile de la Paris și Roma, a prezentat o lucrare în care viata cu componentele ei, se desfășoară în câmpuri. Astfel, savantul ne vorbește de:

- **CÂMPUL BIOTIC**, în care vedem mediul (zona, cadrul) în care se desfășoară întreaga activitate din celula organică. Ni se spune că celula organică este alcătuită din membrană, citoplasmă și nucleu. În nucleu se află unitatea genetică structurală numită cromozom. Cromozomul are organizare și funcții proprii, cu însușiri de auto-reproducere și care deține informația ereditară specifică.

Biologia ne arată că acest cromozom, este alcătuit din acizi nucleici ADN și ARN și din substanțe proteice. Numărul de cromozomi (garnitura cromozomială) forma și dimensiunile lor, sunt proprii fiecărei specii. Acizii dezoxiribonucleici (ADN) au rol esențial în mecanismul ereditar al organismelor vii. Ei sunt alcătuiți, din punct de vedere molecular, dintr-o secvență de nucleotide formată din patru tipuri de baze azotate (adenina, guanina, citazina și timina), dintr-o pentoză și acid fosforic. Ei conțin și transmit informația genetică înscrisă prin intermediul unei anumite secvențe de codoni fiind componenții de baza ai nucleelor celulelor vii.

Acizii ribonucleici conțin zahăr, riboză și sunt prezenți în citoplasma tuturor celulelor și au un rol esențial în transmiterea informației genetice necesare sintezei proteinelor specifice.

În cromozom este localizată gena, care este unitate indivizibilă a materialului genetic. În genetica moleculară, gena este definită ca segment al macromoleculei de ADN format dintr-o anumită secvență de nucleotide, care acționează ca unitate funcțională și conține informația genetică.

Ni s-a explicat că grupuri incredibile de mici de atomi au un rol dominant în evenimentele foarte ordonate și legice ale organismelor vii. Ele controlează caracteristicile observabile la scară naturală pe care organismul le acționează în cursul dezvoltării sale, determină unele particularități importante ale funcționării sale, iar în toate acestea, evidențiază legi biologice foarte precise și foarte stricte.

Biologia a ajuns să cunoască destul de

profund mesajul ereditar codificat (cromozomii) și să explice configurația quadri-dimensională având în vedere nu numai structura și funcționarea acestui organism în stare adultă, ci totalitatea dezvoltării sale ontogenetice de la celula ou fecundată, la stadiul de maturitate când organismul începe să se reproducă.

Ni s-a explicat creșterea corpului prin diviziune celulară (mitoză) și comportarea cromozomilor în ontogeneză. Cum în mitoză fiecare cromozom se duplică. Deasemeni, ni s-a explicat diviziunea prin reducere (meioza). Ni s-a explicat fecundarea.

Biologia constată că, în realitate, configurația quadri-dimensională a fenomenotipului în totalitatea sa, natura vizibilă și vădită a individului este cea care se reproduce fără schimbări apreciable timp de generații, este permanentă secole de-a rândul (dar nu zeci de mii de ani), este susținută la fiecare transmitere de structura materială a nucleelor celor două celule care se unesc pentru a forma ovulul fecundat. S-a spus că aceasta este minunea și doar o altă minune o depășește, una care, deși strâns legată de ea, se află totuși în alt plan. Biologii au în vedere faptul că ei, cei a căror ființă totală se bazează în întregime pe această interacțiune extraordinară, au totuși puterea de a cunoaște în profunzime cea de a doua minune, care depășește pe prima. Ei consideră că aceasta cunoaștere poate să progreseze, până la a deveni o înțelegere completă a primei minuni. A doua minune, zic ei, s-ar putea să depășească înțelegerea omenească...

Eu nu-i pot contrazice, dar simt că ei nu vor putea elucida marele mister numai cu ajutorul facultăților cerebrale. Cercetătorii trebuie să-și deschidă larg porțile ochilor spre existența SPIRITULUI, care este mult mai sus decât materia, cu toate cele ale ei...

Eu cred că cel de-al doilea mister, despre care ei spun că s-ar putea să depășească înțelegerea umană, este chiar existența aceasta a Spiritului.

Nu pot trece cu vederea afirmațiile cunoscutului fizician Erwin Schrodinger care ne spune: "Unicul lucru din noi în sine care prezintă interes pentru cercetător, este faptul că simțim, percepem și gândim. Fată de procesul fiziologic răspunzător de gândire și de simțuri,

continuare în pag. 23

Creația și rostul ei

urmare din pag. 22

toate celelalte procese au un rol auxiliar, cel puțin din punct de vedere uman, dacă nu chiar din cel obiectiv biologic. Cred ca sarcina noastră de cercetare ar fi mult mai usurată dacă amalege spre cercetare procesul care este însoțit îndeaproape de evenimentele subiective, chiar dacă nu cunoaștem adevărata natură a acestui paralelism strâns. După părerea mea, el se află situat în afara Științelor despre Natură și, foarte probabil, în afara intelectului uman"....

Deci, acest om de știință spune clar ca procesul fiziologic răspunzător de gândire și de simțuri se află în afara intelectului uman .

Fata de aceasta situație, eu aș îndrăzni sa compar creatura numita OM, cu un foarte bine elaborat si sofisticat computer . Acest computer, cu o bogată memorie si cu o foarte diversificată gamă de analize si decizii, ar putea fi conștient la un moment dat de el însuși... si sa-si pună întrebări asupra propriei sale creații... Dar, oricât s-ar strădui el în acest sens, va fi în zadar, căci creatorul lui nu i-a pus în program nimic despre așa ceva. El va putea cel mult să sesizeze că cineva umbla la memoria lui prin intermediul claviaturii de litere ori prin dictafon....

La fel si omul, care este o creație, nu va putea niciodată sa înțeleagă sensul creației sale si pe Creator numai cu propriile lui mijloace. Este nevoie, în acest caz, ca însuși Creatorul să-si facă simțită prezența, si atunci apare mult discutata si puțin cunoscuta REVELAȚIE. Multe revelații sunt cunoscute în Religie si în Istorie. Eu am să amintesc numai mărturisirea lui Albert Einstein, care a spus că, după ce s-a străduit circa 20 de ani să înțeleagă si să formuleze TEORIA RELATIVITĂȚII, nu a reusit, dar într-o noapte, i-a fost revelată...

Și în materia însuflețita se vede deci clar acțiunea aceleiași ENTITĂȚI OMNIPOTENTE SI OMNIPREZENTE, CREATOARE SI ORGANIZATOARE, DUMNEZEU, care am văzut cum acționează si în materia neînsuflețita.

Sa încercam acum sa aruncam o privire asupra a ceea ce am numi: **CÂMPUL NOIESIC**. De fapt, nu eu am numit Câmpul Noiesic ci biologul si chimistul Prof Academician Eugen Macovscky, despre care am mai pomenit la începutul punctului 2 din acest capitol. Acest om de știință (pe care l-am cunoscut personal si cu care am avut unele conversații), a elaborat o lucrare despre ceea ce a numit el: Campurile Biotice, Noiesice, Enisice. Prin Câmp Biotic se încearcă a se înțelege câte ceva din cele ce se petrec la nivelul celulei organice, așa cum am

văzut mai sus. Prin Câmp Noiesic se încearcă a înțelege câte ceva din cele ce se petrec dincolo de nivelul celulei organice si în imediata apropiere a ei, iar prin Câmp Enisic (enigmatic) cele ce se petrec la nivel mai depărtat de cel al Câmpului Noiesic.

Cu alte cuvinte, la nivelul Câmpului Biotic se petrec fenomenele privind viața corpului, la nivelul Câmpului Noiesic se petrec fenomenele privind viața sufletului, iar la nivelul Câmpului Enisic se petrec fenomenele ce aparțin Spiritului, care este întrupat în noi si care este nemuritor.

S-au scris multe lucrări despre corpul carnal-chimic, despre dublura lui sau corpul astral (sufletul), care după moartea corpului carnal-chimic, este luat de către Spirit cu care sta un anumit timp împreună, apoi Spiritul se debarasează de el, evoluând în lumea astrala ca Spirit liber.....

Pentru a înțelege câte ceva din fenomenele ce se petrec la nivelul Câmpului Noiesic (despre care oamenii de știință nu se încumeta sa scrie, neavând posibilitatea să prezinte fenomene ce nu pot fi verificate cu ajutorul celor cinci simțuri, ori cu diferite aparate, ecuații etc.), eu am să prezint aici o mică expunere făcută de fizicianul ERWIN SCHRODINGER despre care am mai pomenit. El ne spune:..."Ne este foarte greu să credem că localizarea personalității, a Spiritului conștient, în lăuntrul corpului, este doar simbolică, doar un mijloc auxiliar de uz practic. Sa urmărim "o privire tandră" în interiorul corpului, mobilizând toate cunostintele pe care le avem despre ea. Nimerim într-o agitație sau într-o instalație extrem de interesantă. Descoperim milioane de celule cu o construcție foarte interesantă, specializată, într-o dispunere atât de complexă încât nu o putem cuprinde, dar care servește în mod evident unei foarte vaste si desăvârșite comunicări și colaborări: bocănitul neîncetat al pulsațiilor electrochimice regulate schimbându-și rapid configurația, transmise de la o celula la alta în sistemul nervos, zeci de mii de contacte deschise si apoi blocate la fiecare fracțiune de secundă, transformări chimice diferite si poate si alte schimbări încă nedescoperite. Dăm de toate acestea si, odată cu progresul științei fiziologiei, putem fi încredințați ca vom ști mai multe. Iar acum, să presupunem că într-un anumit caz, a-ti observat în cele din urmă, câteva fascicule eferente de curenți pulsatori, care pornesc din creier si sunt transmise prin niște protoziuni celulare lungi (fibrele nervoase motorii) unor mușchi ai brațului care întinde o mână șovăitoare, tremurândă, spre a vă spune rămas bun, pentru o despărțire lungă, sfâși-

etoare. În același timp, descoperiti că alte fascicule pulsatorii produc o anumita secreție glandulară care învăluie ochiul îndurerat

într-o pânză de lacrimi... Dar nicăieri, de-a lungul acestui drum de la ochi, prin organul central, spre mușchii brațului si glandele lacrimale, nicăieri, puteți fi siguri, oricât de departe ar progresa fiziologia, nu veți întâlni personalitatea, nu veți întâlni durerea cumplită, neliniștea turburătoare din suflet, deși de realitatea lor sunteți la fel de convinși ca si cum le-ati îndura personal, ceea ce si faceți, de fapt"...

Așa este, nu vom întâlni simțămintele la care se refera fizicianul de mai sus, pentru că (zic eu) acestea nu se pot detecta cu ajutorul aparatului create de om. În Câmpul Noiesic nu putem pătrunde cu intelectul nostru, deoarece așa cum am văzut la punctul "Câmpul Biotic", același om de știință ne spune că procesul fiziologic răspunzător de gândire si de simțuri se afla în afara intelectului uman... Eu cred că trebuie să medităm foarte profund la cele de mai sus.

Presupun că simțămintele pomenite mai sus nu se produc la nivelul organelor biologice ale corpului carnal-chimic, ci la nivelul dublurei lui fluidice, adică a sufletului. Una este plăcerea ori durerea pe care le simte sufletul si alta este ceea ce simte trupul. În acest sens, remarc faptul că plăcerea trupească nu aduce fericire. Cele câteva sensatii de plăcere pe care corpul omenesc la eliberează în contul unor instincte ca:

- Plăcerea de a mânca diferite feluri de mâncare cu alimente pregătite în diferite moduri, unele mai gustoase decât altele;
- Plăcerea de a bea diferite băuturi de la limonade si oranjade până la diferite băuturi alcoolice;
- Plăcerea de a fuma diferite feluri de țigarete, cu diferite arome ori droguri;
- Plăcerea orgasmului în raportul sexual, cu întregul ei complex de adaosuri menite să intensifice aceasta plăcere;
- Plăcerea de a avea cât mai multe bunuri materiale si a dispune de ele în voie...

continuare în pag. 24

Creația și rostul ei

urmare din pag. 23

și încă alte plăceri de acest gen, nu au reușit și nu vor reuși niciodată să aducă omului fericire.

Aceasta, pentru că toate aceste plăceri satisfac numai cerințele corpului material omnesc, nu și sufletul.

Fericirea nu poate fi dată de corpul omnesc. Ea este starea de înalta ascensiune pe plan spiritual la care ajung unele suflete omenești. De pe înălțimile acestei ascensiuni, sufletul reușește să se apropie de Divinitate, să simtă Harul Divin; și cu ajutorul Spiritului nemuritor întrupat în el, să înțeleagă rostul ARMONIEI UNIVERSALE. Un asemenea suflet poate simți adevărata fericire.

Pe înălțimea acestei ascensiuni, așadar, putem spune că vom avea șansa de a pătrunde puțin în: **CÂMPUL ENISIC.**

Dacă fenomenele înscrise în Câmpul Noiesic se cuprind în Universul nostru tridimensional și, în oarecare măsură, sub incidența relației Spațiu-Timp-Viteză, fenomenele ce se înscriu în Câmpul Enisic depășesc cu mult aceste limite și pot fi simțite de sufletele noastre prin intermediul Spiritului nemuritor, numai în măsura în care ele se fac revelate nouă de către Puterea Divină.

Voința noastră de a le percepe și înțelege, oricât de mare ar fi ea, nu le poate atinge decât numai dacă ele ne sunt revelate.

Unii oameni au făcut diferite încercări în această direcție și s-au scris fel de fel de lucrări pe această temă. Dar bietul om, stăpânit de mândria lui deșartă și condus de intelectul pe care l-a ridicat la rang suprem, nu a reușit să facă nici un pas mai departe. Din câte au reușit totuși a cunoaște cei care au primit Har Divin, se observa că, pentru a fi apti de acest Har, trebuie să avem sufletele curate de impuritățile păcatelor, trupul nostru să fie subordonat în totalitate voinței sufletului, iar scopul urmărit să fie cel al slujirii Lui Dumnezeu, nu a omului.

În Câmpul Enisic deci, nu pot avea acces decât numai acele suflete care au reușit să urce treptele grele ale purificării prin asceze, privațiuni și suferințe atât pe plan corporal, cât mai ales pe plan sufletec. Acele suflete care vor reuși să se elibereze de păcatul mândriei și iubirii de sine și să-L iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe sine însuși. Acele suflete care vor reuși să înțeleagă la adevărata valoare învățăturile Mântuitorului nostru, Iisus Hristos și chemarea Divină: ..."Cei ce doresc, (dar numai cei ce doresc, nu obligă pe nimeni),

sa se lepede de sine, sa-si ia crucea si să-mi urmeze" ...Aceasta însemnează, așa cum am arătat mai sus, să se elibereze de mândria deșartă și de iubirea de sine, să-și subordoneze în totalitate trupul și să-L iubească pe Dumnezeu fiind gata a se jertfi pentru Triumful Divin.

Știm din viețile sfinților Apostoli ai Creștinismului și din viețile vechilor călugări creștini trecuți în rândurile sfinților (Pateric), că unii dintre aceștia ne-au transmis câte ceva din revelațiile pe care le-au avut prin Har Divin, pentru a ne ajuta să găsim calea cea bună a cunoașterii spre mântuirea sufletelor noastre, dar nu a cunoașterii în scop de iscodire și de profanare a Divinității.

Mai știm de asemeni, că sufletele noastre vor cunoaște câte ceva din Câmpul Enisic, numai după ce vom părăsi această viață pământească împreună cu Spiritul nemuritor care, în timpul vieții, arbitrează între sufletele și trupurile noastre.

Doresc să menționez aici, ca marele psiholog Cari Gustaw Jung, care, după ce a avut o moarte clinică ca urmare a unui stop cardiac și apoi a fost readus la viață, ne-a spus:"Ceea ce se întâmplă după moarte este atât de înălțor, încât imaginația și simțurile noastre nu ajung pentru a defini fie numai aproximativ conceptul acestui fenomen"

Eu cred că pentru omul "de bună credință" este îndeajuns să cunoască că acel Principiu Nedesăvârșit care se întrupează în om, vine de acolo din acel Câmp Enisic și ca după experiența vieții, în condițiile de aici, se va reîntoarce acolo de unde a venit, cu un oarecare salt calitativ. Așadar, efortul acestei biete făpturi omenești, în viața pe această lume, trebuie focalizat în direcția unor salturi

Comunitatea noastră
Dimitrie Ionescu și Adela
Teodorescu la un picnic în 2007

calitative care să-l propulseze pe planuri din ce în ce mai înalte pe scara desăvârșirii.

(va urma)

IPS Nathaniel
cu un grup de credincioși de la
biserica „Buna Vestire”

Jurnal de călătorie

Vânătoare în mlaștinile Oubanqui-Giri (II)

ing. Alexandru Sandu

Acuarelă cu egrete imperiale
Colecția Sandu Alexandru

Seara am revenit la grindul cu „instalațiile” de conservare a vânatului și ampredat „șefului” trofeele noastre. Pentru masă ni s-au pregătit niște frigărui din piept de tucan, acompaniate cu orez fiert aseasonat cu un sos picant de roșii și pili-pili. Am rugat să mi se pregătească un suc de mango și portocale, după care m-am aciuat în culcușul de sub moutiquaire-ul meu din... barcă. Colegii, veseli și petrecăreți, au stat de vorbă până la miezul nopții și au golit două lăzi de bere Primus.

Poto-Poto este ținutul apelor stătătoare, nămolose, al smârcurilor adânci și al întinderilor nesfârșite de papură, trestie și papirus. Covoare plutitoare de zambile lunecă pe apele molcome ale râului Giri.

Dimineața în zori am fost treziți de Dumba, iar „Spintecătorul” ne-a pregătit cafeaua și o porție respectabilă de mușchi de făcocer. Ampornit cu piroga la orele 8, navigând spre localitatea Bomongo, la circa 35 km spre sud. Acolo, din râul Giri se formează către est, canalul Lobengo, în dreptul localității Malele. Cu o lățime de 8 metri și o adâncime de 2 m, el este navigabil numai în perioada de ape mari, în februarie și martie.

Stoluri de rațe și găște sălbatice își luau zborul de îndată ce piroga noastră cu motor se apropia de malurile unde se cuibăreau. La un moment dat, Jicku nu s-a mai putut abține și a

tras două focuri într-un stol de rațe aflat în fața probei. Cinci dintre ele s-au prăbușit pe mal, la vreo 20 de metri. Ginerică, stânjenit c-a încălcat consenmul, ne-a privit și a spus pe un ton mîeros:

- Dorința a fost mai tare decât mine și... am tras. Vă rog să ne oprimsă-mi caut prada.

Piroga a fost trasă la mal și temerarul nostru și-a încărcat pușca și s-a îndreptat prin hățșuri, spre locul unde căzuseră zburătoarele. Trecuseră doar cinci minute când s-au auzit două bubuituri. Îngrijorați, Dumba și Pool, cu armele în brațe, au sărit pe mal și au luat-o la fugă după Jicku. Când l-au găsit, acesta tremura de emoție. În apropiere, într-un boschet de bambuși, o dihanie se zbătea în agonie. Era un piton uriaș, de cinci metri lungime și 20 cm grosime, ce încă mai avea, atârând în gura, un smoc de pene plin de sânge – o rață rănită căzuse chiar lângă uriașa reptilă.

- Toți, spuse Jicku, am auzit de la bătrâni de șerpi uriași, dar nu m-am gândit niciodată că voi avea ocazia să văd și să ucid un asemenea exemplar!

Pitonul, cu capul pe jumătate sfârâmat, plătise cu viața lăcomia sa. Era de culoare maro deschis pe pânțele, iar pe cap și pe spate avea numeroase cercuri ovale de o nuanță mai întunecată. Pool se întoarce la pirogă și ne spune: „Alex, rămâi de pază în pirogă. Voi, ceilalți, veniți să ne ajutați să aducem șarpele!”

Trecuseră circa 10 minute când văd pe mal un adevărat spectacol: Jicku sosea purtând pe umărul stâng capul și o parte din corpul reptilei. În spatele său, aflați la circa un metru interval, veneau ceilalți coechipieri, cărând restul corpului. Zâmbind, ginerică îmi spune:

- Inginere, pitonul are o carne delicioasă. Vom prepara un „batog” african, care este una din specialitățile „Spintecătorului”.

Dihania a fost îmbarcată la pupă și acoperită cu frunze mari de fêrigă, spre a o

fêri de roiurile de insecte ce ne asaltau continuu. Am scos din frigiderul de voiaj o sticlă de whisky, am tras o dușcă și am dat-o mai întâi viteazului „ginerică”, care a transmis-o apoi și celorlalți. Gestul meu culant i-a înviorat pe toți. Cărmaciul mi s-a adresat zâmbind:

- Alexandre, propun să mergem mai departe, până la vărsarea canalului în Congo. Acolo, la circa 10 km în amonte, pe malul stâng se află un platou mai ridicat, bine împădurit și plin de vânat. El este în apropiere de localitatea Mankanza. Locul este plin de bivoli pitici roșcați, destul de agresivi.

După vreo jumătate de oră de navigație în amonte, pe Congo, am acostat în apropiere de vărsarea unui râu. „Spintecătorul”, ca de obicei, a rămas la pirogă, iar noi am înaintat către junglă. La un moment dat, Jicku se oprește și ne zice emoționat:

- Veniți după mine. Am descoperit o potecă ce pare să meargă spre est în paralel cu fluviul.

Am dat la o parte crengile unui tufș mare și am luat-o pe poteca ascunsă, prin junglă. Dintr-o dată am scăpat de arșița soarelui, care ne biciuia de trei zile cu razele sale fierbinți. Aerul era mai răcoros ca urmare a brizei ce venea dinpre fluviu. Mergem în șir indian și ne uităm în sus, printre crengi, după maimuțe și păsăret mare. Dumba se oprește brusc, duce arma la ochi și trage două focuri. Auzim urlete și apoi două bufnituri înfundate. Tatăl și fiul culeg fiecare câte o maimuță.

continuare în pag. 26

Dansul fetelor de la școala din Libenge

Jurnal de călătorie

urmare din pag. 25

Indigeni cărând provizii
Acuarela colecția Sandu Alexandru

Dumba le leagă cozile împreună și le pune pe umăr. Avansăm pentru încă un sfert de oră, după care facem o haltă și bem un pic de apă. Continându-ne înaintarea, descoperim o mulțime de crengi rupte și de tufişuri devastate, semne că ne apropiem de o zonă cu vânat mare. După ce traversăm câteva vâlcele, ajungem într-o zonă mlăştinoasă unde Pool ne atenționează:

- Fiți cu băgare de seamă! Introduceți gloanțe mari și fiți pregătiți să trageți! Văd urme de copite de bivol!

Mergem făcând cât mai puțin zgomot. Tot ce auzim este gunguritul unor turturele albastre. Pool îmi spune în șoaptă:

- Alex, uită-te spre stânga. Zboară o Buphanga (pique-boeuf), pasărea bivoliilor. Suntem pe direcția cea bună!

După un urcuș ușor, ajungem pe o culme de unde vedem într-o vâlcea, o turmă mică de bivoli ce se adăpau dintr-un pârau. Ne oprim, ne răsfirăm prin tufişuri și Pool îmi face semn să trag primul. Mă proptesc bine pe picioare, fixează carabina pe umăr, ochiesc la baza urechii masculului ce se afla pe direcția mea și trag un dublu pe verticală. Animalul tresare sub șocul gloanțelor blindate, își întoarce capul spre mine și se pregătește de atac, dar picioarele nu-l mai ajută și se prăbușește cu un muget. O bubuitură puternică răsună din dreapta mea și văd un juncan grăsuț prăbușindu-se lângă bivolul meu. Pool a reușit o lovitură de maestru, ochind în cap, între coarne.

Bivolul pitic (*syncerus nanus*) are coarnele separate între ele, o blană roșcată, măsoară între 1,1 și 1,3 m înălțime, este îndesat și cu picioare scurte. Exemplele mari pot ajunge până la 300 de kg.

În timp ce ne sfătuiam cum să-i transportăm la pirogă, auzim voci și vedem răsărind din dreapta, dintr-un tufiş, doi indigeni care îmi spuseră:

- MBOTE MONDELE, MOKONZI MAKASI! (Bună ziua omule alb, sunteți un șef viteaz! Mi-a tradus Pool.)

Dumba s-a apropiat de ei și au început să discute în lingala cum să ne ajute să transportăm vânatul cale de vreo 12 km. Cei doi indigeni făceau parte dintr-un grup de 10 muncitori care culeg și transportă ciorchini de nuci de palmier. Aveau la marginea pădurii un tractor cu remorcă și au acceptat să ne ajute cu condiția să le dăm ceva vânat, căci nu mai mâncaseră carne de multă vreme. Le-am oferit cele două maimuțe și târgul a fost acceptat imediat. Au tăiat cițiva arbuști și au realizat două târgi legate cu liane pe care, cu toții, am pus bivoli și i-am încărcat în remorcă. Ajunși la pirogă, am înbarcat vânatul, ne-am luat rămas bun de la băștinași și am navigat fără oprire până la „instalație”. „Spintecătorul” și șeful sătucului s-au apucat imediat de tranșat, sărat și afumat carnea tăurașilor.

Seara am fost serviți cu ficat la grătar, acompaniat de banane bekemba prăjite în ulei de palmier și un sos de roșii cu pili-pili. Două sticle de vin roșu portughez au finalizat ultima masă servită pe grindul instalațiilor. A patra zi dimineața, am cumpărat de la gazdele noastre la un preț modest, o varietate mare de pește sărat și afumat, astfel:

- 6 buc. bibani denil, capitain, njabi;
- 6 buc. știucă congoleză (peștele-tigru);
- 8 buc. pește pisică și
- 4 buc. anghilă neagră, de aproape 1,5 m lungime fiecare.

Am înbarcat totul în pirogă, am plătit pentru toate serviciile și ne-am îndreptat spre Bomongo. Aici ne-am achitat față de proprietarul pirogii și am încărcat totul în camionetă. Dumba la invitat la nuntă. Am pornit-o rapid către Kunsu, unde nuntașii ne

așteptau cu nerăbdare.

În dimineața următoare, nașul Bambo m-a invitat la micul dejun, unde mi-a spus pe un ton vesel:

- Domnule Alexandru, obiceiul nostru este ca, în ajun, să mergem „să luăm” mireasa de la părinți. Aceștia locuiau în satul Budjala, la cca. 15 km. Acolo, a continuat el, în calitate de oaspete de onoare, vi se va servi o masă bogată, cu preparate alese, după care veți asista la un spectacol folcloric specific evenimentului.

La plecare, i-am invitat în Jeep pe Jicku și părinții lui. L-am lăsat pe Pool să conducă, ceea ce i-a făcut multă plăcere. În urma noastră veneau camioneta lui Bambo și un Land Rover, pline cu frații și surorile lui „ginerică”. Cortegiului nostru i s-au mai alăturat alte patru mașini cu invitați.

Buidala, satul miresei, este situat pe malul râului Moeko, care izvorăște din colinele aflate la sud de Gemena și se varsă după un traseu de peste 30 km în Congo, lângă insula Sumba. În casa miresei, plină de rubedenii și de mulți tineri, am fost primiți cu bucurie după un ritual tipic african. Zeci de tineri în ținută tradițională se foiau prin curte, nerăbdători să înceapă ceremonia de căsătorie. Mi s-a oferit o masă în centrul galeriei, de la care aveam o vedere panoramică spre terenul uriaș al casei, ce se întindea vreo câteva sute de metri, până la marginea pădurii ecuatoriale. Acolo, într-o poiană superbă la malul râului, era amenajat un para-solar sub care erau așezate fotolii și

continuare în pag. 27

Jurnal de călătorie

urmare din pag. 26

Crochiu de mireasă

scaune pentru invitații de onoare și membrii familiilor. După masa de prânz, ne-am dus în poiană unde mi s-a oferit un loc central, alături de părinții ginerelui. Tinerii din curte s-au aliniat de o parte și alta și au format un culoar larg de vreo 50 m.

Din depărtate răbufnește ca un tunet o baterie de tam-tam-uri. Se aude apropiindu-se o corală ce interpretează cântece tribale africane. Apoi vedem cortegiul de dansatori, cam 30 de băieți și fete, ce se îndreaptă înspre noi cântând și dansând. În momentul când cortegiul ajunge pe culoar, asistența izbucnește în ropote de aplauze și toată lumea începe să cânte cu ei. Dansatorii s-au oprit la 20 de metri de parasol și au format două grupuri distincte. Cântând, ei mimau gesturile de seducție ale cocorilor cu coroană. Prin mișcări armonioase ale brațelor și corpului, ei executau cu o grație perfectă tot alfabetul dragostei acelor păsări.

Lumina zilei s-a stins dintr-o dată și noaptea s-a coborât printre noi. De după un nor a răsărit ca la comandă luna. Mare, rotundă și galbenă și-a răspândit cu generozitate lumina aurie peste toată suflarea.

Fetele poartă o fustă din rafie galbenă împodobită cu mărgele și scoici colorate, au pieptul descoperit pe care-l poartă cu mândrie, cu insolență. Pe brațe și la glezne au brățări din aramă și fildeș, iar în păr poartă flori mari roșii. Sunt ca niște zâne din povești, care fărmeacă și-ți dau flori de viață. Băieții poartă un șorț din piele de maimuță, împodobit cu smocuri din

cozi de antilopă, iar pe cap au un coifdin pene de tucan, negre și albe.

Cântecul și dansul poartă amprenta unor practici de cult și exprimă filozofia vieții africane în decorul fantastic al pădurii ecuatoriale. Dinspre pădure ajung la noi efluviile parfumurilor de la orhidee și milioanele de flori sălbatice. Sute de torțe aruncă lumini roșii tremurătoare, care se răsfrâng pe fețele transpirate și pline de extaz ale dansatorilor. În timp ce fetele execută dansuri în cerc, cu un pas lent și lasciv, băieții sar în sus ca niște antilope, după care se prefac că se luptă între ei.

Dansul african, prin sincronismul vibratoriu și prin identitatea de stări emotive pe care le provoacă, îi unește într-o simbioză comunitară tribală. Ritmul sincopat și grațios al dansatorilor este pulsul impetuos al Aficii negre ale cărei ecouri repercutate pe continentul american inundă lumea cu muzica de jaz și cu cântecele afro-cubaneze.

Am fost captivat și subjugat de fărmecele fetelor, de ritmul captivant al tam-tam-urilor, de ambianța și decorul fantastic al nopții ecuatoriale. Simțeam parfumuri ametoare de plante afrodisiactice, care, amestecate cu mirosul exaltant al transpirației fetelor, trezeau simțuri și dorințe adormite. Am fost din nou copleșit, fărmeccat și marcat pentru toată viața de splendorile Aficii negre ecuatoriale.

Spre miezul nopții, îmbătat de parfumul delicat al florilor de frangipan, m-am retras în camera mea. Am adormit repede și am revăzut în vis spectacolul extraordinar la care asistasem.

A doua zi către prânz, cortegiul de mașini cu care venisem, la care s-au adăugat încă vreo patru, a revenit la Kundu. Aici am fost întâmpinați de o corală și o orchestră uriașe, care ne-au delectat cu melodii africane ancestrale. A urmat o masă bogată, plină de bunătăți, cu multe legume și fructe, stropită cu alcooluri indigene, variate. Eram așezat la stânga miresei, lângă Pool și mi s-au servit preparatele pe care le comandasem dinainte și care au culminat cu batog (rondele de șarpe boa) și caviar ecuatorial (o pastă făcută din termite, piper, roșii și pili-pili). Totul a fost stropit cu o sticlă de

Porto 1970.

Odată cu venirea nopții, mi-am luat rămas bun de la nuntași și de la Pool și am plecat spre Libenge. Așa cum s-a întâmplat la Ndeke cu un an înainte, am respectat tradiția locală, care nu permite nici unui alb să asiste la ceremonia de căsătorie. Pool mă atenționase din timp și mi-a făcut semn că... e timpul de plecare. Pe la orele nouă am ajuns la Suzi, unde am fost primit regește. Mi s-a servit un tort de banane și mango. Am băut împreună o sticlă de șampanie, după care ne-am culcat.

A doua zi, Suzi a plecat la școală dis de dimineață. Eu m-am dus cam cu o oră mai târziu. Domnea o atmosferă de sărbătoare: ghirlande de flori naturale și artificiale erau atârinate peste tot, fetele, cu bluzițe albe, fustițe bleumarin și teniși imaculați, se foiau tot timpul, iar râsetele lor cristaline înveseleau atmosfera. Am fost prezentat profesorilor după care în curtea școlii, Ansamblul folcloric a prezentat o corală urmată de o suită de dansuri. Tineretele erau costumate tradițional și m-au încântat cu veselia și grația lor. Am pus aparatul foto pe trepied, am anclanșat autoknipsul și m-am așezat alături de ... tinerete. Am reușit o fotografie care a imortalizat o srevență din momentele de bucurie pe care le-am petrecut în cei patru ani de muncă în Zair (Congo belgian).

„Orchestra” de tam-tam-uri

Mémoire à la Commission Bouchard - Taylor

Mme Monica Matte
Présidente, Mouvement de Solidarité
Québec-Roumanie (MSQR)

Permettez-moi tout d'abord de me présenter. Je suis une ancienne immigrante d'origine roumaine, arrivée au Québec en 1950, en tant que réfugiée politique. Je n'avais plus de pays, car la Roumanie se trouvait à ce moment-là derrière le « rideau de fer ». Je voulais désespérément trouver un pays qui pouvait devenir le mien et je suis toujours très reconnaissante au Canada qui m'a accordé le visa d'immigrant et au Québec qui m'a accueillie et adoptée en me permettant d'accomplir ma vie, en allant au bout de mes capacités, sans aucune entrave.

Je me considère et on me considère parfaitement intégrée et mes enfants ont épousé des québécois de souche. J'ai accompli bien des choses au plan communautaire, mais surtout j'ai inspiré l'article 2 de la Charte québécoise, le droit au secours et la loi 83 SQ (Loi favorisant le civisme), sanctionnée en décembre 1977, ayant comme objet de dédommager une victime d'un acte de civisme, ce qui rend le Québec – grâce à Me Jérôme Choquette – le seul coin du continent américain qui possède une telle législation, contrairement à l'Europe où tous les pays en possède.

Devant votre Commission il y a eu peu d'immigrants ou d'anciens immigrants qui ont apporté leur point de vue sur les « accommodements raisonnables ». Permettez-moi d'apporter le mien.

1. Je ressens comme une injustice d'être étiquetée, moi et mon groupe ethnique, comme des « immigrants sous-entendus demandeurs d'accommodements raisonnables ».

Un cours rappel des faits montre que l'immigration européenne d'après la guerre – les politiques et les économiques – n'a jamais demandé d'accommodements. La même chose pour les vietnamiens, anciens colons français, les Libanais, les Égyptiens (même musulmans), pays où l'influence française était très forte, ni d'ailleurs les Chinois, les Arméniens, etc.

2. Ceux qui ont demandé des accommodements sont parfaitement identifiés: les sikhs, les juifs hassidiques et surtout les musulmans arrivés récemment.

La Cour suprême a eu le tort de permettre le port du turban dans la Gendarmerie Royale. La Commission des droits de la personne et de la jeunesse du Québec a eu la bonne attitude, en déclarant qu'imposer un uniforme n'est pas discriminatoire. La même chose pour le port du kirpan dans les écoles du Québec. Mais les sikhs ne sont pas nombreux.

Les juifs hassidiques – qui constituent de 8 à 10% de la population juive du Québec – sont un groupe qui, comme toute secte (les chrétiens ont aussi les leurs, mormons, quakers ou autres) ne seront jamais intégrés et encore moins assimilés. Ils ne le sont même pas en Israël. Les juifs hassidiques ont demandé toutes sortes d'accommodements. Certains ont été refusés, d'autres, acceptés par les tribunaux québécois.

Les ressortissants de la communauté juive devraient leur conseiller d'apprendre le français et respecter les règlements municipaux s'ils ne veulent pas s'exposer à voir leur maison brûler, comme à Val David.

Et surtout les musulmans qui vivent une période d'intransigeance religieuse et de fanatisme. (Voir la déclaration faite sur les ondes de la télévision canadienne et relatée dans La Presse du 23 juillet dernier, par l'imam Dr Isvar Achmad qui appelle tous les musulmans d'ici au jihad) et qui veulent presque répéter les croisades en sens inverse, après mille ans.

N'étiquetons donc pas toute l'« immigration » ou tous les « immigrants » comme des demandeurs d'« accommodements ». Ne mettons pas tout le monde dans le même panier ! C'est injuste et blessant pour ceux qui n'ont en jamais demandé aucun.

3. Quand je suis arrivée au Québec, l'immigration était considérée « l'affaire des Anglais ».

Le Roumain gréco-orthodoxe, même s'il était francophone, était envoyé à l'école protestante anglaise. (Ce qui a fait que les immigrants roumains d'entre les deux guerres sont devenus plutôt anglophones). Pour les Canadiens français, l'immigration représentait : « Ils sont venus ici prendre nos jobs ! »

Un groupe d'immigrants francophones dont un Égyptien, un Russe, un Hongrois, un Bulgare et moi-même, nous avons travaillé d'arrache-pied, dans le cadre d'un organisme nommé « Le Conseil du civisme », pour qu'il y ait un ministère québécois d'Immigration, pour qu'on offre des cours de français (les COFI), etc. Il y avait peu de Canadiens français parmi nous (comme MM. André Patry et Jean Larivière), mais très rapidement nous avons aidé à démarrer des changements de mentalité. Ainsi, le ministère de l'Immigration et des Communautés culturelles a vu le jour, avec son premier ministre, M. Jean Bienvenu qui nous a demandé de rester membres du Comité consultatif de son ministère. Les choses ont rapidement changé, mais nous avons allumé l'étincelle. Aujourd'hui, le Québec est maître de sa politique d'immigration. Il peut donc choisir ceux qui sont à son avantage.

Pendant cette période, j'ai lu un livre publié par l'UNESCO. Je me souviens des conseils que l'auteur recommandait aux pays qui recevaient la masse d'immigrants déplacés par la guerre :

a) Choisissez toujours des gens dont la culture n'est pas trop éloignée de la population d'accueil (conseil suivi par l'Australie);

b) Soyez très attentifs de ne pas dépasser le seuil de tolérance de la population d'accueil.

Je crois que ces préceptes sont toujours valables.

Les musulmans fanatiques ne sont pas intégrables. L'exemple de la France, de l'Angleterre et, pour ma surprise, celui des tranquilles Danemark, Hollande, Norvège et Australie, nous le prouve.

Le Québec a voulu prendre en considération un seul critère, la langue, ce qui a fait que dans la période 1997 – 2001, la France était le 1er pays d'origine des immigrants (13 550), l'Algérie et le Maroc les 3ème et 4ème. Dans la période 2002 – 2006, l'Algérie est le 1er pays d'origine des immigrants (17 344), le Maroc 4ème (16 034) et la France, le 3ème selon les

statistiques du ministère de l'Immigration et des communautés culturelles du Québec.

C'est la culture qui est l'élément le plus important dans l'intégration, or la culture des pays chrétiens est tout autre que celle issue de la culture musulmane. Bien sûr il y a des gens qui vivent leur religion comme nous vivons aujourd'hui la nôtre, avec modération. Et je cite : la députée provinciale Fatima Houda Pépin. Cela est bien sûr différent d'une personne à une autre, et je souligne cela, mais l'homme qui impose ou permet à sa femme de porter la bourca ne le fait certainement pas.

Je me rappelle, il y a plusieurs années, au début de l'immigration musulmane, Madame la Ministre de l'Immigration – dont je ne me souviens plus le nom – qui, devant certaines inquiétudes exprimées, a affirmé que ceux qui émigrent au Canada sont ceux qui se sentent opprimés par les exagérations religieuses de leurs pays. Je me demande ce qu'elle a pensé quand la communauté musulmane de Toronto a demandé que la loi de la « charia » s'applique dans les conflits familiaux...

4. « À Rome, on fait comme les Romains ».

Nous avons tous vu des journalistes québécoises qui faisaient leur reportage avec le foulard musulman, par respect du pays où elles se trouvaient. Ma sœur et mon beau-frère, de nationalité américaine, ont passé plusieurs années en Arabie Saoudite, il y a une dizaine d'années. Jamais une goutte d'alcool dans leur maison, ma sœur portait une robe longue qui lui cachait les bras et les jambes, à la piscine, il y avait un jour pour les femmes et un autre pour les hommes, etc. Ils ont tous respecté les traditions du pays qui les a invités. Je me souviens le cas d'une infirmière de leur équipe : une bouteille d'alcool a été trouvée chez elle et elle a été fouettée dans la place publique. Je ne trouve pas normal que des immigrants imposent leur mode de vie à la population d'accueil sous aucun prétexte, ni religieux ni au nom de la Charte des droits et des libertés ou autre.

continuare în pag. 29

Mémoire à...

urmare din pag. 28

Je n'ai pas été mécontente de l'intervention de Mario Dumont car il a soulevé le couvercle d'une marmite qui commençait à bouillir.

Il faut être clair : il y a des limites à respecter dans un pays d'accueil. Société multiculturelle, bien sûr, respecter les différences, mais il y a aussi des limites. Le foulard islamique passe encore si on accepte bien la kipka juive, le visage couvert, la bourka, je ne les accepte pas.

J'ai lutté pour l'égalité des sexes, ces vêtements sont pour moi une insulte. Un jour, j'ai vu une image que je ne suis pas prête à oublier. Chez Maxi, j'ai vu une femme complètement couverte, visage et tout d'un voile noir, ses mains qui poussaient le chariot, avec des gants noirs. À côté, l'homme en jeans et chemisette, son petit garçon aussi. Remarquez que c'était ce fantôme noir, la femme, qui poussait le chariot rempli à la caisse. Ça non !

Il faut informer les immigrants, lors de leur demande de visa qu'il faut renoncer au visage couvert et aux vêtements offusquant pour ceux qui croient à l'égalité de sexes. Il faudrait les aviser qu'ils n'auront plus droit aux mutilations sexuelles, aux mariages forcés, ou à la polygamie. Cela fait « Hérouxville », mais la différence est qu'ils n'ont pas un seul musulman, tandis que Montréal en a de plus en plus.

5. Q u'il me soit permis de conclure avec une très courte description de l'apport de mon groupe d'origine, les Roumains :

▪ Dr. Sonea, microbiologiste, Dr Beroniade, néphrologue et Dr. Botez, neurologue, ont formé des générations des médecins. La tradition se continue avec le jeune chirurgien spécialisé en pédiatrie Dr .Dancea. Notre communauté a environ 600 ingénieurs qui travaillent chez Bombardier, Pratt et Whitney, Hydro-Québec, etc.

▪ Nous avons eu et avons aussi de nombreux professeurs universitaires, Prof. Dr. Paskievici, en génie nucléaire, Prof. Zmeureanu, en ingénierie, Prof. Dr. Mateescu, en chimie, Prof. Dr. Crainic, en informatique, même un professeur de la langue française, Dr. Antoine Soare. Prof. N. Matte a introduit en 1951, le droit aéronautique à l'Université de Montréal, Prof. Paraschivoiu en aéronautique et bien d'autres. Nous possédons également des spécialistes mondialement connu en droit aérospatial.

▪ Nous avons trois Roumains décorés avec l'ordre du Canada et un Chevalier de l'Ordre national du Québec.

▪ On doit à l'architecte Hanganu l'Église abbatiale du Monastère Saint Benoît du Lac, le musée Pointe à Calière, l'École des Hautes Études Commerciales, le siège social du Cirque du soleil et bien d'autres monuments architecturaux.

▪ On doit le début du développement de la Ville de Brossard à M. N. Matte, où il existe un boulevard à son nom. Il a été également membre de la Commission Gendron qui a recommandé le français comme langue officielle du Québec.

▪ Nous avons des écrivains, des artistes (Montano), des sportifs (Bute, Diaconu). Nadia Comaneci qui a mis les Roumains dans l'affection des

Québécois, a ouvert la porte à bien des Roumains qui ont apporté leur contribution au développement du Québec.

▪ J'aimerais ajouter que la Mairie de Montréal nous a accordé une place publique : « La Place de la Roumanie » avec une plaque élogieuse pour la contribution des Roumains au développement de Montréal. La communauté a été bien reconnaissante.

L'immigration est une richesse, il faut seulement savoir choisir!

Les conditions de vie des aînés

Mme Monica Matte
Présidente, MSQR

Madame la Ministre Marguerite Blais
Ministère de la Famille et des Aînés

Objet : Consultation publique sur les conditions de vie des aînés

Madame la Ministre,

En tant que Ministre responsable des aînés, vous avez pris l'initiative de vous adresser au public et surtout aux premiers intéressés, les aînés, afin de connaître les problèmes qui touchent leur qualité de vie. S'occuper du bien-être des aînés n'est que justice et solidarité sociale et permettez-nous de vous féliciter.

Nous allons laisser les problèmes graves à d'autres mieux équipés que nous et nous allons toucher des besoins qui ne demandent pas de gros budgets ni d'interventions législatives compliquées.

Mouvement de Solidarité Québec-Roumanie (MSQR) a établi un programme de rencontres hebdomadaires pour personnes du 3e âge de notre communauté, venus en général rejoindre leurs enfants établis au Québec. Nous avons mené une enquête

auprès de ces personnes et nous vous transmettons les résultats.

Le Québec a fait un remarquable effort pour faciliter la vie des personnes handicapées : rampes pour éviter les escaliers, places de stationnement, etc.

Une personne récemment arrivée au Québec nous a même demandé comment cela se fait que le Québec a autant de handicapés qu'elle voyait sur les rues. Nous lui avons expliqué que nous n'avons pas plus d'handicapés qu'ailleurs, mais nous, on ne les cache pas, on essaie, au contraire, de leur permettre de mener une vie aussi normale que possible.

Les aînés ne demandent pas autant et ils ont apporté leur contribution d'une vie de travail à la société.

1. **Premièrement :** l'absence totale d'un ou deux chaises dans les magasins : une femme âgée peut être fatiguée ou éprouver un léger malaise temporaire. Chaque magasin ouvert au public devrait avoir 1 ou 2 chaises bien en vue en cas de besoin. On nous a dit que les aînés vont faire leurs emplettes là où ils savent qu'il en a – en cas de besoin – la possibilité de reprendre leur souffle.

2. **Deuxièmement :** dernièrement, beaucoup de commerçants, même pharmacies, magasins en général, réservent leurs toilettes « **Aux employés seulement !** ». Quelle est la différence entre un client et un employé qui a besoin de la toilette? Cette nouvelle mode oblige les personnes âgées de chercher, perdre le temps (qu'elles n'ont justement pas dans ces moments) pour trouver une toilette publique. Chaque magasin ou institution devrait avoir une toilette publique.

3. Dernièrement, une nouvelle mode a été introduite : chaque porte a un système de ferme-porte! La plupart sont tellement dur à ouvrir et se ferme avec une telle force, qu'il est difficile pour une femme âgée de lutter avec ces engins.

4. Pour ceux qui conduisent encore une voiture, le comportement de certains automobilistes est révoltant. Une femme âgée conduit en ville avec 30 à 35 km/h. Certains klaxonnent, font des gestes obscènes, dépassent d'une façon illégale, pour se retrouver côte à côte à attendre devant le feu rouge.

continuer in pag. 32

18 ani de la revoluția furată (Sfârșitul iluziilor)

O mărturie din alte sute asemenea... Decembrie 89

Elena Avram

(nascuta in 21 septembrie 1927 la Firiteaz,
pensionara)

În 17 decembrie am fost la catedrala. Când am ieșit de acolo am văzut tineri strigând "Jos Ceausescu" și armata defilând. I-am întrebat pe tineri dacă armata e cu ei. Ei mi-au zis: "n-auzi maica ca ei cânta cu Ceausescu și noi strigam jos Ceausescu". Am strigat și eu cu ei "Jos Ceausescu". Când am ajuns la Opera au început să cânte "Desteapta-te române", dar nu știau cuvintele. Mi-au zis "maica, noi mergem la județeană de partid, mergi cu noi?". Le-am zis că sunt îmbracată cu blana și e cald și ei mi-au zis "maica, du-te, fii sănătoasă, ca ti-ai făcut datoria". M-am dus pe jos pînă acasă (str. Timiș), tramvaiul 4 nu mergea.

Le-am spus fiului și noiei ce e în oraș. Fiul meu împreună cu Belbe Vasile, Faltinschi Iosif și alții au plecat în oraș. Nora cu nepoata s-au culcat, eu am plecat iar. Am ajuns la Posta Mare. Aici era armata, securisti. Chioșcul de ziare ardea. Lumea spunea că un tanc a trecut peste o femeie. M-am întors acasă. După vreo oră un vecin, doctor, mi-a spus că Ioan e împuscat și că e la spital. M-am dus acolo. La poartă n-au vrut să mă lase să intru. Eu am strigat că fiul meu e împuscat și tot sparg dacă nu mă lasă înăuntru. Soția doctorului Baranyi, care-l cunoștea pe fiul meu, m-a lăsat să intru, Ioan era la operație. Un profesor m-a lăsat să-l vad la sala de reanimare. Am stat lângă sala de operație și deschideam ușa la toți cei ce ieșeau sau intrau acolo. Doctorul Baranyi mi-a zis să plec, că nu poate să lucreze când vede o mamă disperată.

Am vorbit cu fiul meu, care mi-a spus că îl cunoaște pe cel care l-a împuscat (fusesse împuscat în fața Centrului Militar și s-a tras de la Hotel Timișoara). Veneau și colegii de-ai săi de la S.U.T. și i-au spus să nu spună că a fost împuscat ci să zică că a coborât la mașină și așa a fost rănit. El era nervos, zicea că de ce să mintă.

Am stat tot timpul în spital, am auzit aici, la radio, cuvântarea lui Ceausescu în care spunea că la Timișoara sunt huligani. Ziua următoare am fost data afară din spital. Doctorul Baranyi a zis că nora sa-si ia halat alb și să spună că e din cadrul spitalului, că să stea cu Ioan. Nora a stat cu fiul meu pînă când el a murit, în 26 decembrie 1989.

27 mai 1995

Ultima noapte în Golania

Horac Iulia

Mă numesc HORAC IULIA, am 19 ani și 11 luni, sunt din București, din orașul Golania. Pe data de 13 iunie la orele 4-4:30 am fost arestată împreună cu toți golanii din Piața Universității. Prezența mea la locul sfânt, unde au murit atâția tineri pentru libertate și democrație, era necesară pentru că dorința mea pentru viitor este să devin ziaristă. Trebuia să fiu printre oamenii inteligenți, pentru a putea separa minciuna fesenistă de adevărul golaniilor. Am terminal liceul de construcții în anul 1989, de unde am primit repartiția la T.A.G. - Carpați, în meseria de ipsosar. Majoritatea oamenilor ce se aflau zi de zi și noapte de noapte aveau serviciu și își făceau datoria de cetățeni ai țării, ducându-se la serviciu cu riscul de a fi dați afară, văzându-i vreun "om de bine" în "Zona liberă de neocomunism". Deci, fiecare dintre noi riscam să fim dați afară din "motive personale".

Iată deci, în linii mari, ce s-a întâmplat în Piața Universității între orele 4-4.30 pe data de 13 iunie a.c.:

- Seara, ca de obicei, la microfonul de la "Alianța Poporului" au vorbit mai multe persoane de diferite categorii sociale, din diferite asociații sau chiar persoane independente. La ora 24, membrii acestei "Alianțe a Poporului" au luat stația și boxele și le-au dus din locul unde erau necesare în timpul nopții. În concluzie, în grupul nostru alcătuit din acei membri ai alianței, n-au mai rămas decât cițiva, de veghe în timpul nopții.

- Ora 4:00. Trupe de poliție ne-au înconjurat începând din str. Batiște, în spatele Facultății de Arhitectură, până în jos spre Spitalul Colțea, eram încercuiți de mașini și dube de poliție. Alături de poliția bine înarmată se afla și poliția militară și trupele USLA înarmate cu scuturi și căști. Printre aceștia se aflau și civili dotați și ei cu bastoane de poliție.

- Majoritatea golaniilor ne-am refugiat în holul Intercontinentalului, sperând că poliția nu va acționa asupra noastră cu violență. Dar ne-am înșelat... După câteva minute, după ce erau în ușa hotelului, toată suprafața unde erau montate corturile și până la fântâna arteziană din fața Arhitecturii era plină de poliție. De jos, de la recepția hotelului, strigam cu toții: "Fără violență". În acest moment, toți polițiștii s-au repezit la geamurile hotelului, spărgându-le cu bastoanele și scuturile, apoi intrând pur și simplu peste noi, călcându-ne în picioare și lovindu-ne cu bastoanele și bocancii lor de poliție. Pur și simplu eram toți pe jos de busculada care se petrecuse. Mulți, chiar foarte

mulți, ne-am tăiat în geamurile sparte de ei. Între timp, noi cei din spatele primului rând de tineri care strigam "Fără violență" am reușit să fugim pe scări în sus spre un loc unde trebuia să ne ștergem sângele rănilor produse prin tăiere. Mulți dintre cei grav tăiați au fost transportați la spitale (nu se știe la ce spitale), tot cu mașini de poliție.

Am bătut la ușile camerelor de la etajul 1, dar degeaba! Ne-am ascuns în garderoba acestui etaj și am stat 15 minute. Rănile noastre sângerau încontinuu, tremuram de frica acelor oameni în uniforme gri-bleu. Iar de jos se auzea teroarea: țipete și lovituri puternice! Stăteam fiecare nemișcați, aproape că nici respirațiile noastre nu se mai auzeau... M-am tăiat la mână dreaptă. Iar la piciorul stâng rănile provocate de geamuri s-au întâlnit și au format un V.

Cu mine se afla Județ Liviu Mugurel, studentul de la I.P.B. Stăteam acolo, sus la etajul I, la Inter, și mă gândeam la toți acești "oameni de bine" și la faptele lor.

Dar n-am mai avut timp să mă gândesc că deodată s-a aprins lumina și s-a auzit vocea unui bărbat: "Controlați peste tot, că pe aici s-au ascuns!" Ne-au descoperit și s-au răstit la noi să ieșim cât de repede de acolo, să o luăm unul câte unul pe scări în jos. Dar jos noi știam deja ce ne așteaptă.

Am coborât până la recepție numai cu bastoane pe spinare și cu șuturi în ficat, în cap, pe tot corpul... Eram deja pe jumătate terminați în bătaie!...

Jos, în hol, în fața camerelor video, nu ne-au atins, ci doar ne făceau control să n-avem arme, arme albe sau cine știe ce alte obiecte la noi. La ieșire erau deja foarte mulți ziașiști, fotoreporteri, reporteri care filmau și fotografiau evenimentele evacuării noastre de la Universitate!

După ce am ieșit din hotel, în fața mea nu vedeam decât flash-urile aparatelor foto și uniforme ale poliției. Eram deja amețită de o lovitură cu bastonul de poliție în cap în tâmpla dreaptă. Mi s-a ordonat să o iau tot înainte până la duba care avea să ne ducă, nici noi nu știam unde.

Deci, până la mașină era un culuar format din polițiști dotați cu bastoane și scuturi. Noi am trecut printre ei, loviți foarte puternic în cap de bastoanele acestora. Pe la jumătatea acestui culuar am primit o altă lovitură puternică în tâmpla dreaptă. Pierzându-mi cunoștința, am căzut jos. Deasupra mea, doar îi auzeam că de văzut nu mai vedeam, se adunaseră vreo 4-5 polițiști care mă loveau cu picioarele în ficat, în stomac, în cap, unde nimereau, strigând mereu: "Tu ce-ai căutat fă, aici? Vrei democrație? Uite democrație!" (și mă loveau cu bastoanele și cu picioarele). Doi dintre aceștia m-au ridicat că

"Era destul", după părerea lor, și m-au dus în mașina încărcată cu golani năucii în bătaie. Erau toți terminați cu bătaia, aveau fiecare sânge pe față, pe mâini, pe picioare, mașina era supraîncărcată, iar în ea era un aer foarte închis, deoarece de atâtea loviturile mulți am urinat pe noi. Toți eram loviți numai la cap cu bastoanele poliției. Am stat în mașină (în picioare!) dar la un moment dat mi-a venit rău și am stat jos pe podeaua acestei dube.

Toți ne sufocam, aerul lipsea total! De-abia când a pornit mașina, după un interval de timp de o oră, prin gurile de aerisire ne-a venit așa ca un val de aer și mi-am mai revenit puțin.

Fețele noastre pline de sânge s-au spălat cu transpirația produsă prin asfixierea în mașina. Îmbrăcămintea noastră era efectiv udă de transpirație.

Afără se luminase, iar mașina în care eram noi a oprit în două locuri. Polițiștii, coborând, discutau soarta noastră.

Pe la ora 7:00 am fost anunțată de către cei doi că putem coborî, că "am ajuns". Au fost întrebați: Unde am ajuns, domnilor?, clar n-au vrut să răspundă, se uitau și cu scârbă, dar și cu ură la toți.

La coborirea din mașină, lângă scară era un domn civil care ne ajuta să coborâm, dar efectiv nu făcea față. Mulți aveau câte un picior rupt, sau o mână ruptă și normal că nu se țineau pe picioare, căzând pe asfalt. Eram deja cu toții înfricoșați de bătaia suportată și ne era frică să nu fim iar batuți, sperându-ne chiar de orice gest al vreunui din noi.

În curtea unde am fost descărcați au parcat cele trei dube în care am fost aduși: 37-B-2512, 37-B-2513, 37-H-2514, iar o dubă mică a poliției a descărcat 20 de persoane, cunoscute de noi, de acolo, de la Universitate.

Ni s-a ordonat să ne grupăm după vârstă și sex. Între 14-18 ani fetele în stânga, între 14-18 ani băieții în dreapta, iar peste 18 - femei tot în stânga iar în dreapta bărbații.

Am fost conduși și până la W.C.-uri de patru elevi ai școlii de securitate din Măgurele. Deci de abia acum aflam unde ne-au dus. Mergeam la toaletă câte 4 femei sau 4 bărbați.

Ne-am reîntors, ne-am regrupat și am stat cuminți să așteptăm noi ordine de sus. În fața noastră a fost adusă icoana aceea de la Universitate, adusă tocmai de la Putna de către un golan pe care nu l-am văzut la Măgurele. În spatele acestei icoane s-a format un șir de elevi îmbrăcați în gri-bleu, erau vreo 30 de elevi, care vorbeau și râdeau de noi. Apoi a venit un civil foarte bine făcut, cam la 45-50 de ani și a spus să ne grupăm 2 câte 2 și să mergem în sala de ședințe, că vom avea de stat cam mult.

Am mers și în sala de ședințe unde am descoperit cu părere de rău steagul roșu, al

comunismului! Era foarte bine aranjat lângă drapelul țării, care mai avea încă urmele stemei simbolice a României!

Am stat pe scaune, am stat chiar pe jos (că încăperea era prea mică pentru noi, atâtea golani) iar unii, pur și simplu, de durerile ce le aveau, s-au culcat pe mocheta galbenă, pătind-o cu sângele lor nevinovat. La ora 12:00 a venit cineva din conducerea acestei școli și a spus să stămcuminți că va începe ancheta.

Ne chema pe fiecare, ne scotea afară în curte unde erau mese numeroase puse fiecare, separat, cu câte două scaune. Unul anchetatorul, unul arestatul! În fața fiecăruia dintre noi stătea jos pe scaun câte un civil care nu făcea altceva decât să pună întrebări din care să reiasă că domnul Ion Rațiu ne-a plătit. Acești civili au fost recunoscuți de toți dintre noi că erau zi de zi și seară de seară printre noi, în Golania. Această anchetă individuală dura vreo 15 minute, timp în care acești civili insistau să scriem în declarații că avem un lider și cine este acesta și că o să aibă "dinșii grijă de el".

Pe mine personal m-a întrebat dacă-l cunosc pe domnul Marian Munteanu, liderul "Ligii Studenților" sau dacă nu cunosc măcar un student, dacă nu am prieten nici un student. A zis că e imposibil! Timp de 6 ore, toți care am dat declarații stăteam afară în curte unde fotografiile ne făceau poze pentru dosar, deci poze cu număr de înregistrare (eu personal am avut 843), ne-au luat și amprente și aceasta a fost ancheta. Cițiva dintre noi am fost chemați la cabinetul medical pentru analiza sângelui, să se convingă dacă am fost sau nu drogați!

În timp ce stăteam în sala de ședințe, cei mai grav răniți au primit asistență medicală și îngrijirile necesare. Dar iată ca a început ploaia, iar noi toți am fost conduși într-un garaj gol, foarte mare (cât o sală de handbal, după părerea mea).

Fiecare ne-am luat scaunele de afară, iar cei care nu aveau au luat loc pe jos.

La intrarea în garaj ne păzeau doi soldați în uniforme gri-bleu. Pe la ora 17:45 ni s-a servit masa de seară formată din: o bucată de pâine neagră, o felie de salam puțin cam învechit, un ou fiert și o ceapă. Această cină a fost servită de majoritatea golanilor. Eram toți nemâncați de 24 de ore, deci foamea își spunea cuvântul.

La ora 18:00 în fața intrării în garaj s-a prezentat un polițist cu grade superioare, spunând ca are să ne dea o veste bună: vom fi liberi! Să așteptam autocare că vom pleca de unde am venit.

În timp ce stăteam pe scaune cu mai mulți cunoscuți, a venit un golan din Timișoara tocmai din biroul directorului unde a fost chemat personal și bătut până să recunoască că I. Rațiu ne-a plătit să stăm de veghe pe baricade.

Acest golan din Timișoara se numește Ciocoiu Eugen și bineînțeles că nu a recunoscut nimic din moment ce NU este adevărat.

O altă victimă a dimineții de 13 iunie a.c. a fost un golan de 18 ani din Craiova, erou al Revoluției, venind în București acolo la noi la Universitate pentru libertate și democrație adevărată.

Acest golan și-a pierdut piciorul stâng în Revoluție, iar în locul acestuia, cu mari greutate, i s-a pus o proteză. Pe acest om l-au dat afară din cort, l-au bătut că nu vrea să se ridice de jos, apoi l-au tras de picioare până la duba poliției, scoțându-i proteza din loc.

În tabăra "Zonei libere de neocomunism" se afla o golancă de vreo 25-30 ani, împreună cu soțul și copilul. Timp de 38 de zile, zi și noapte, au stat cu noi toți. Acel copil și-a serbat ziua de naștere pe 2 iunie acolo la noi, între golani. Nimeni nu a mai văzut această familie din dimineața zilei de 13.VI. a.c.

Eu, Horac Iulia, în numele tuturor cu care am fost arestată și trimisă la Măgurele și pentru cei răniți care se află încă în spitale, cer protecția instituțiilor pentru apărarea drepturilor omului, pentru noi, "golani", care detestăm violența.

Pentru noi, copiii "Zonei libere de neocomunism" și pentru familiile noastre timorate, cer ca să fie în afara legii cei care ne-au umilit în fața întregii lumi timp de 51 de zile, arătând (manifestând) numai dispreț față de noi, cei ce-am mai rămas din Revoluție. Pentru că:

- am fost bătuti, chinuti, umiliți atât fizic cât și psihic.

- cer, în numele tuturor răniților din data de 13.VI. a.c., reabilitarea noastră morală în fața celor dezinformați, și despăgubiri.

- cer tuturor posturilor de RTV din lume să arate adevărul despre cei care ne numim, cu mândrie, "Golani" de la Universitate.

Mesaj la o sărbătorire Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Înalt Prea Sfințiile Voastre,
Prea Sfinția Voastră,
Prea Cuvioși și Prea Cucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul nostru Iisus
Hristos,

Azi, comunitatea ortodoxă română din Paris, aflată sub ocrotirea Sfântului Evanghelist Ioan și a Sfinților Arhangheli Mihail, Gavril și Rafail, cunoscută în lumea întreagă cu numele de „Biserica română din Jean de Beauvais”, sărbătorește mai multe evenimente istorice care au marcat istoria neamului românesc și a Bisericii ortodoxe:

- 154 ani de la sfințirea primei capele ortodoxe române din Paris de către arhimadritul Iosafat Snagoveanu în ziua de 22 noiembrie 1853. În această capelă situată pe rue Racine la numărul 22, s-au rugat studenții români la Paris până când, prin grija Majestății Sale Carol I, Dumnezeu le-a rânduit un locaș de cult mult mai încăpător, biserica în care vă aflați acum.

- 125ani de la cumpărarea Bisericii din rue Jean de Beauvais de către regele Carol I și 115 ani de la sfințirea ei de către episcopul Inochentie Ploieșteanul.

Situată în inima Cartierului Latin, Capela Colegiului de Dormans a fost zidită cu peste șase veacuri în urmă fiind dedicată Sfântului Ioan Evanghelistul în ziua de 29 noiembrie 1382. În acest sfânt locaș s-au rugat personalități de seamă ale culturii românești și ale Bisericii Ortodoxe: Mitropolitul Visarion Puiu, episcopul Teofil Ionescu, pr. Vasile Boldeanu, pr. Virgil Gheorghiu, pr. dr. Petre Popescu, pr. Mircea Domitriu, pr. Dumitru Popa, Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Elvira Popesco, Constantin Brâncuși, Anne de Noaille și mulți alții. În vremurile de grea pribegie și de prigoană, bravii creștini ai bisericii din Jean de Beauvais s-au unit în jurul lui Hristos și al mitropolitului Visarion Puiu pentru a organiza una dintre cele mai vestite acțiuni de rezistență anticomunistă. În urmă cu 60 de ani, au fost înființate asociațiile APCOR

și AEOR, iar mai târziu AFOR, potrivit legilor franceze.

În ciuda tuturor atacurilor, membrii bisericii regrupați în asociațiile sus-numite au păstrat această comunitate fidelă Bisericii Ortodoxe Române. Pentru cei ce au trecut la Domnul, mă rog să fie primiți în corturile dreptilor și să se bucure de lumina Învierii lui Hristos. Iar celor dintre dumneavoastră care sunteți în viață, vă mulțumesc pentru fidelitate, curaj și demnitate iar în același timp, în numele tuturor predecesorilor mei, vă cer iertare pentru tot ceea ce Biserica Ortodoxă Română ar fi trebuit să facă bine și nu a făcut în vremurile de prigoană comunistă. Totodată, la rândul nostru iertăm pe cei ce neînțelegând suficient situația grea în care au păstorit ierarhii Bisericii Ortodoxe Române i-au judecat cu asprime.

Păstrăm amintiri plăcute de la liturgia pe care am slujit-o în biserica dumneavoastră în mai 2005 cu prilejul hirotonirii întru arhieru a PS Marc Alric. Pentru primirea și dragostea pe care ni le-ați arătat cu acel prilej, mulțumesc tuturor celor care, ajunși la Paris în anii de după Război sau după 1990, prin strădania lor, aduc mărturie bună spre slava Bisericii lui Hristos.

Bucuria acestei sărbători a Bisericii Ortodoxe Române din Paris să ne întărească în iubirea sfântă față de Biserica poporului român și să ne conducă prin post și rugăciune la slăvitul Praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și la bucuria refacerii unității de cuget, simțire și de rugăciune a comunității române din Franța.

Felicitam astăzi cu aleasă prețuire și bucurie pe ierarhii care sunt în mijlocul dumneavoastră și au slujit împreună: înainte de toate pe IPS Nathaniel, Arhiepiscop de Detroit al Episcopiei Ortodoxe Române din America, apoi pe IPS Iosif, Mitropolitul Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Europa Occidentală și Meridională, pe IPS Adrian, Arhiepiscop emerit și pe PS Episcop vicar Marc Nemțeanul.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Duhului Sfânt să fie cu voi toți.

Cu dragoste părintească și binecuvântare

Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Les conditions de vie des aînés

urmare din pag. 29

5. La police, qui est si prompte à émettre des contreventions aux voitures, ne s'occupe pas du tout de ces bicyclettes qui n'ont pas de lumière, pourtant réglementaires.

Remarquer que les bicyclettes devaient en avoir une lumière aussi en avant, car certains se permettent de conduire en sens inverse.

Il faudrait faire peut des choses, un règlement municipal, un programme d'éducation du public, une lettre adressée aux magazines ouverts au public, etc. pour changer la situation souvent pénible pour la personne âgée.

Dans l'espoir que nos recommandations seront prises en considération, nous restons à votre disposition, Madame la Ministre tout en vous souhaitant du succès dans votre initiative de consultation publique.

CANDELA DE MONTREAL

Redacția și administrația: 8060 Christophe Colomb, Montréal, Québec, Canada H2R 2S9; Telefon:(514) 736-0950

Redactor Șef : Victor Roșca. **Resp. financiar:** pr. Liviu Alexandrescu
Resp. corectură : Doina Hanganu-Bumbăcescu, Anamaria Emilia Vasadi

Ilustrațiile : Radu Deca - www.geocities.com/rumposhi

Tehnoredactare: Marius Neaga - neagamov_a@videotron.ca

Caricaturi: Aurelian Iulius Șuță